

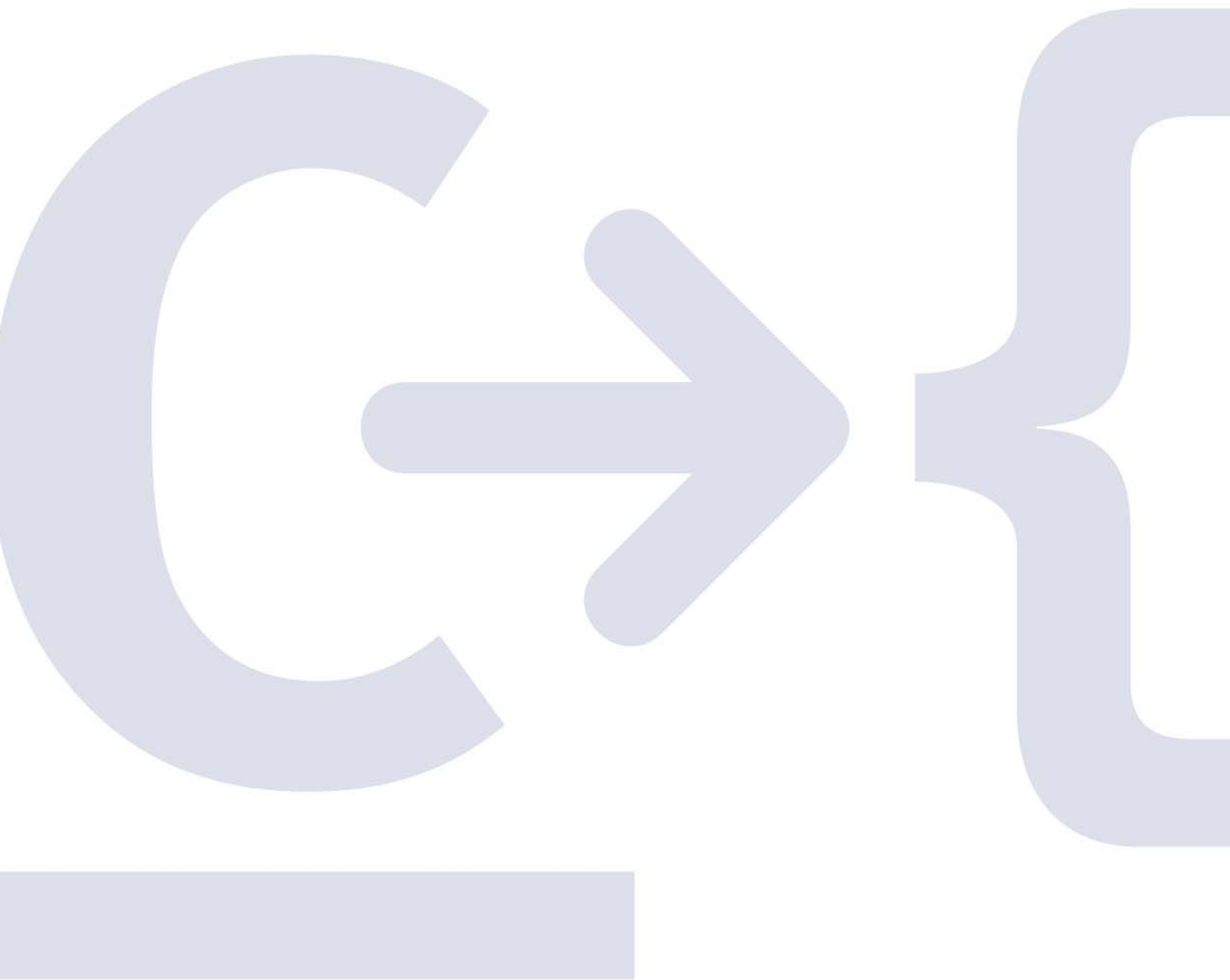
INFORME 2013

AL PLE MUNICIPAL, EMÈS PEL SÍNDIC DEFENSOR DE LA CIUTADANIA

C/ Francesc Layret, 86-90 1a planta
08911 Badalona
T. 93 389 55 02 · F. 93 389 62 20
A/e: dfciutadania@badalona.cat
www.defensaciutadaniabadalona.cat

INFORME 2013

 Defensa de la ciudadanía
Badalona

Aquest informe de les actuacions de la Institució Defensa de la Ciutadania de Badalona de l'exercici 2013 s'ha acabat de redactar el dia 31 de març de 2014

Han participat en la redacció d'aquest informe:

Neus López i Rodrigo
Jordi Pérez i Sabaté

Assessor legal: Luis Miguel Cantero García

Una publicació de l'oficina de Defensa de la Ciutadania de Badalona

Síndic Defensor de la Ciutadania: Armand Soler i Alcaraz

Ideologiile separa noi, aís visele și angoasa aduce mai aproape noi

(Les ideologies ens separen, els somnis i l'angoixa ens uneixen)

Eugen Ionescu

ÍNDEX

1. INTRODUCCIÓ	7
2. ACTIVITAT DESENVOLUPADA	
2.1. A demanda	9
2.2. D'ofici	9
3. ANÀLISI DE LES INTERVENCIIONS DUTES A TERME A DEMANDA	
3.1. Nombre de persones que s'han posat en contacte amb Defensa de la Ciutadania i tipus de requeriment	10
3.2. Nombre d'homes i de dones que s'han posat en contacte amb Defensa de la Ciutadania	11
3.3. Tipus d'interlocutor que s'ha posat en contacte amb Defensa de la Ciutadania	12
3.4. Activitat per mesos	13
3.5. Sistema d'establir els contactes amb Defensa de la Ciutadania	14
3.6. Lloc de residència de les persones que s'han posat en contacte amb Defensa de la Ciutadania	15
3.7. Situació dels expedients oberts	16
3.8. Situació dels expedients enllestits amb resolució	16
3.9. Desglossament dels expedients per àmbits	17
3.10. Mitjana de la variable temps de resolució	18
3.11. Tipologia dels contactes amb Defensa de la Ciutadania que no han originat expedient	19
3.12. Contactes amb Defensa de la Ciutadania que no han originat expedient, desglossats per temes	20
4. ANÀLISI DE LES INTERVENCIIONS DUTES A TERME D'OFICI	22
5. PROGRAMA DEFENSA DE LA CIUTADANIA A PEU DE CARRER	
5.1. Calendari i associacions	25
5.2. Contactes amb Defensa de la Ciutadania en el programa Defensa de la Ciutadania a Peu de Carrer	25
5.3. Principals qüestions plantejades al Síndic Defensor de la Ciutadania durant les estades al territori	26
ANNEX 1:	
Informe relatiu a l'actuació d'ofici número 1, sobre la presència d'antenes de telefonia mòbil als terrats d'alguns edificis de la ciutat	32
ANNEX 2:	
Material gràfic	86

1. INTRODUCCIÓ

El Reglament Orgànic Municipal de l'Ajuntament de la nostra ciutat, en l'article 62.9, determina que el Síndic Defensor cada any ha de presentar, al Ple i a tota la ciutadania, l'informe de les actuacions dutes a terme en el transcurs de l'any anterior.

Amb la presentació d'aquest document, es pretén fer públics el nombre, la mena de queixes rebudes i quines són les accions que s'ha iniciat d'ofici. Alhora determina les causes que han fonamentat les reclamacions rebudes, així com el resultat de la tramitació.

Arribat el cas, també serien motiu d'explicació pública els entrebancs viscuts per part d'un departament o d'un organisme municipal. Cal dir que, com en ocasions anteriors, aquesta particularitat no s'ha donat.

Totes aquestes accions recollides en l'informe anual no pretenen altra cosa que treballar pel bon govern municipal.

La presentació de l'informe anual també serveix, lògicament, perquè les institucions, associacions i altres entitats de la ciutat coneguin les accions desenvolupades pel Síndic en defensa dels seus drets.

L'eina bàsica de què disposa el Síndic Defensor és suggerir i recomanar aquelles modificacions puntuals, o no, fruit d'escoltar les persones de forma individual o col·lectiva, i analitzar acuradament totes les circumstàncies que han concorregut en el fet denunciat.

La finalitat última d'aquesta acció no és altra que convèncer l'Ajuntament i/o la ciutadania del que és just, independentment del que diguin les normes, els procediments o la burocràcia, ja que, en el nostre sistema democràtic, les persones, la bona administració, les bones pràctiques, els acords, la negociació i el consens són fonamentals per al benestar, el desenvolupament i la promoció de cada un de nosaltres i de la nostra ciutat.

Aquests últims anys ens han dut a situacions socialment complicades per a moltes famílies. Precisament, en aquestes circumstàncies convulses des del punt de vista social, és quan més falta fa que

les accions dutes a terme per les administracions públiques siguin ràpides i àgils, a més d'eficaces i eficients. Cal no deixar de tenir en compte totes les possibilitats orientades a apaivagar els patiments que recauen en aquelles persones menys afavorides de la ciutat.

La presentació d'aquest informe permet examinar una bona part de l'acció municipal, per tal de proposar aquelles mesures de millora que poden fer que la ciutadania visqui la seva administració local de forma més propera i de qualitat.

Una bona administració és aquella que informa, actua amb transparència, fomenta la participació de la ciutadania, gestiona amb rigor i assumeix responsabilitats. Aquesta forma de fer se sosté en tres pilars bàsics: el diàleg constant, la transparència en les seves accions i la interlocució respectuosa.

En definitiva, es tracta de donar la categoria de norma al sentit comú.

I és precisament el sentit comú la base en la qual recolzen, també, les accions del Síndic Defensor. Tant és així que una de les «eines» bàsiques dels síndics és l'equitat.

Ja per acabar aquesta introducció, cal deixar constància que la feina del Síndic Defensor seria impossible de dur a terme sense la col·laboració de molts professionals de l'Ajuntament i, òbviament, de les persones que formen part de la Institució de Defensa de la Ciutadania.

2. ACTIVITAT DESENVOLUPADA

2.1. A demanda

Durant l'any 2013, Defensa de la Ciutadania ha atès 330 persones. D'aquestes, 45 persones han interposat una queixa formal o han requerit un suport molt intens de la Institució per resoldre la seva problemàtica; 43 persones han estat derivades cap a altres serveis o institucions, amb el suport dels professionals que atenen l'oficina, i 242 persones han rebut informació o assessorament sobre un o més àmbits d'actuació.

2.2. D'ofici

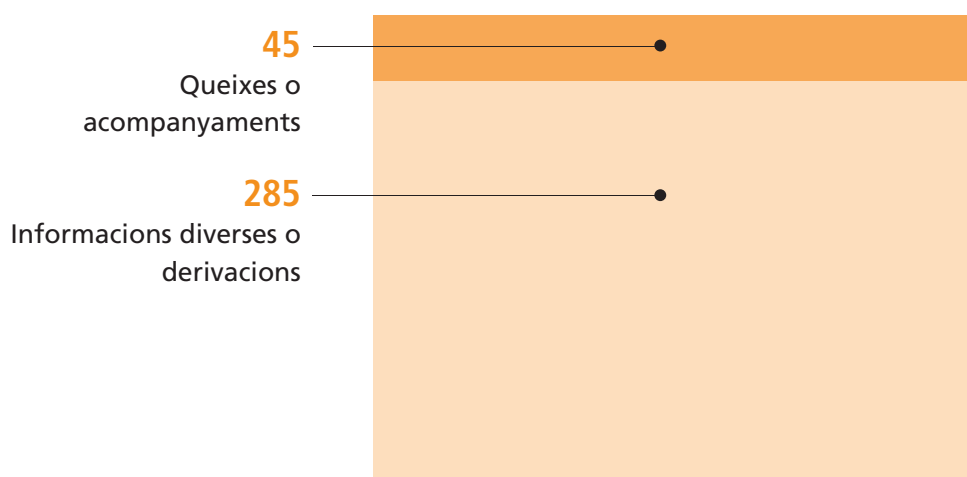
D'acord amb el que estableixen les normes de funcionament de Defensa de la Ciutadania de Badalona, quan el Síndic Defensor observa algun fet que pot produir vulneració dels drets de les persones, pot actuar d'ofici. És a dir, pot fer arribar a l'administració, per iniciativa pròpia, el recordatori, la recomanació o el suggeriment que cregui més oportú, sobre el fet en qüestió.

En aquest sentit, el Síndic Defensor de la Ciutadania ha obert 3 expedients d'ofici, 2 dels quals s'han tancat després d'efectuar la corresponent recomanació, i l'altre ha estat derivat al Síndic de Greuges de Catalunya, d'acord amb el conveni de col·laboració amb aquesta institució, després de determinar que l'administració competent per resoldre-la és la Generalitat de Catalunya.

3. ANÀLISI DE LES INTERVENCIONS DUTES A TERME A DEMANDA

3.1. Nombre de persones que s'han posat en contacte amb l'oficina de Defensa de la Ciutadania i tipus de requeriment

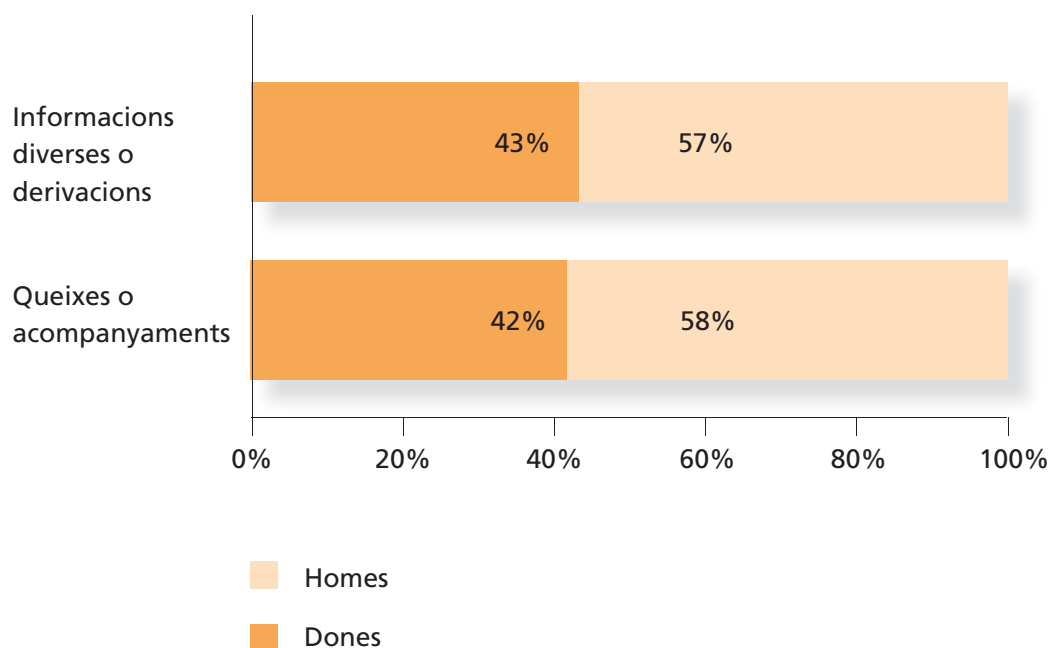
	TOTAL	PERCENTATGES
Informacions diverses o derivacions	285	86%
Queixes o acompanyaments	45	14%
Total de persones	330	100,00%

S'ha obert expedient de queixa o acompanyament al 14% de les persones ateses a Defensa de la Ciutadania. Pel que fa al 86% restant, o no havien esgotat les vies de reclamació que l'Ajuntament té previstes en cada cas, o plantejaven alguna problemàtica que Defensa de la Ciutadania no pot atendre ni investigar. Aquestes persones van ser degudament informades dels tràmits que havien de fer i on s'havien de dirigir per intentar solucionar el seu cas.

3.2. Nombre d'homes i dones que s'han posat en contacte amb l'oficina de Defensa de la Ciutadania

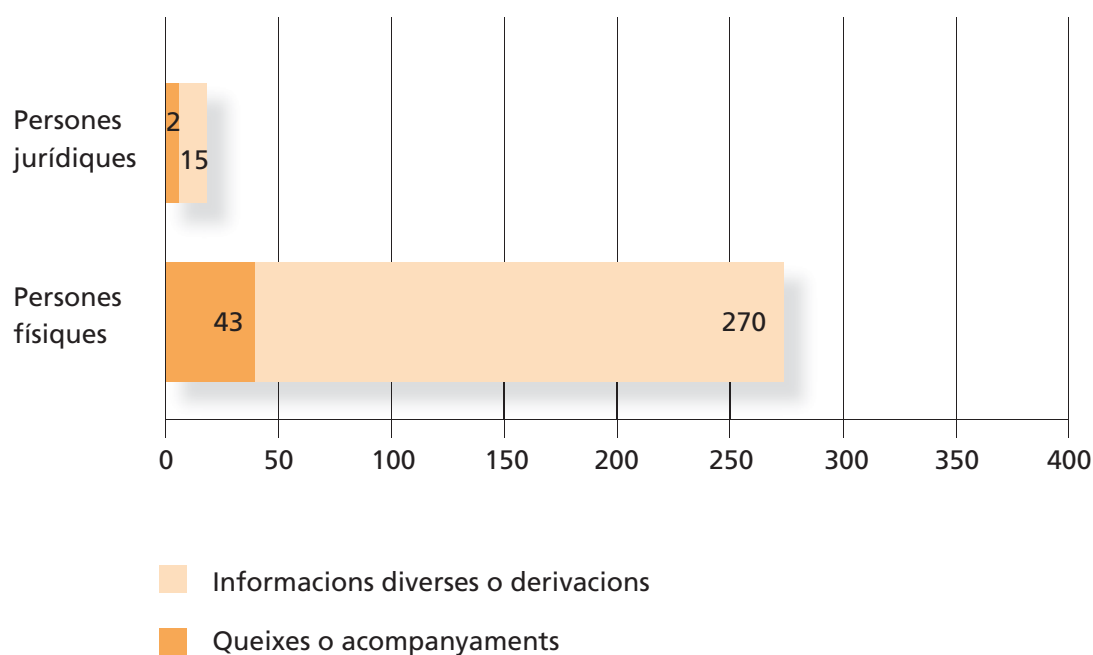
	QUEIXES O ACOMPANYAMENTS	INFORMACIONS DIVERSES O DERIVACIONS	TOTAL
Dones	19	123	142
Homes	26	162	188
TOTAL	45	285	330

Aquest ha estat el segon any consecutiu que, a diferència d'altres exercicis, Defensa de la Ciutadania ha atès més homes que no pas dones. I també els homes han presentat més queixes formals.

3.3. Tipus d'interlocutor que s'ha posat en contacte amb l'oficina de Defensa de la Ciutadania

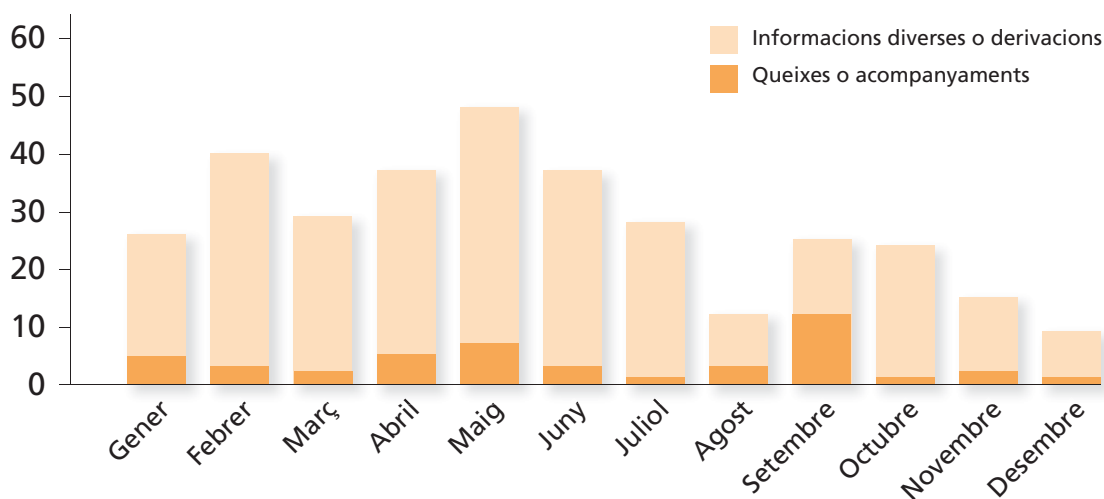
	QUEIXES O ACOMPANYAMENTS	INFORMACIONS DIVERSES O DERIVACIONS
Persones físiques	43	270
Persones jurídiques	2	15
TOTAL	45	285

Com sempre, la majoria de persones que s'han dirigit a Defensa de la Ciutadania per presentar una queixa, ho ha fet a títol individual, més que no pas en representació d'un col·lectiu (associació de veïns, empresa, partit polític, etc.).

3.4. Activitat per mesos

	QUEIXES O ACOMPANYAMENTS	INFORMACIONS DIVERSES O DERIVACIONS	TOTAL	
Gener	5	21	26	132
Febrer	3	37	40	
Març	2	27	29	
Abril	5	32	37	
Maig	7	41	48	125
Juny	3	34	37	
Juliol	1	27	28	
Agost	3	9	12	
Setembre	12	13	25	73
Octubre	1	23	24	
Novembre	2	13	15	
Desembre	1	8	9	
TOTAL	45	285	330	

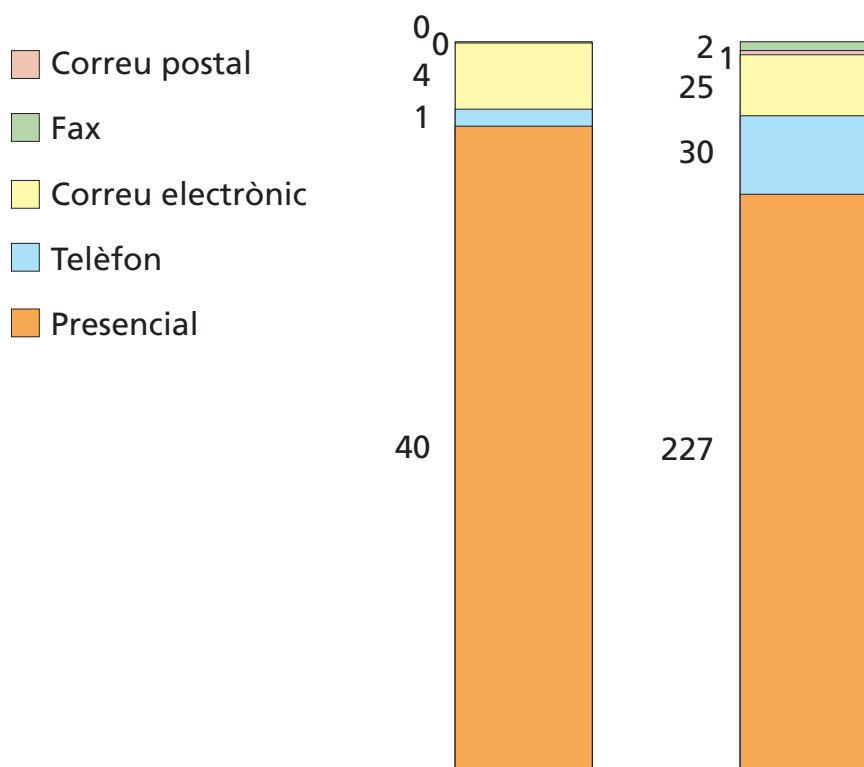

El mes que han acudit més persones a Defensa de la Ciutadania ha estat el maig. I els mesos que n'han acudit menys són el desembre i l'agost.

Si l'afluència de persones a Defensa de la Ciutadania s'analitza per quadrimestres, en el darrer, s'han atès menys persones (un 16,8% menys) que en el primer i el segon.

3.5. Sistema d'establir els contactes amb l'oficina de Defensa de la Ciutadania

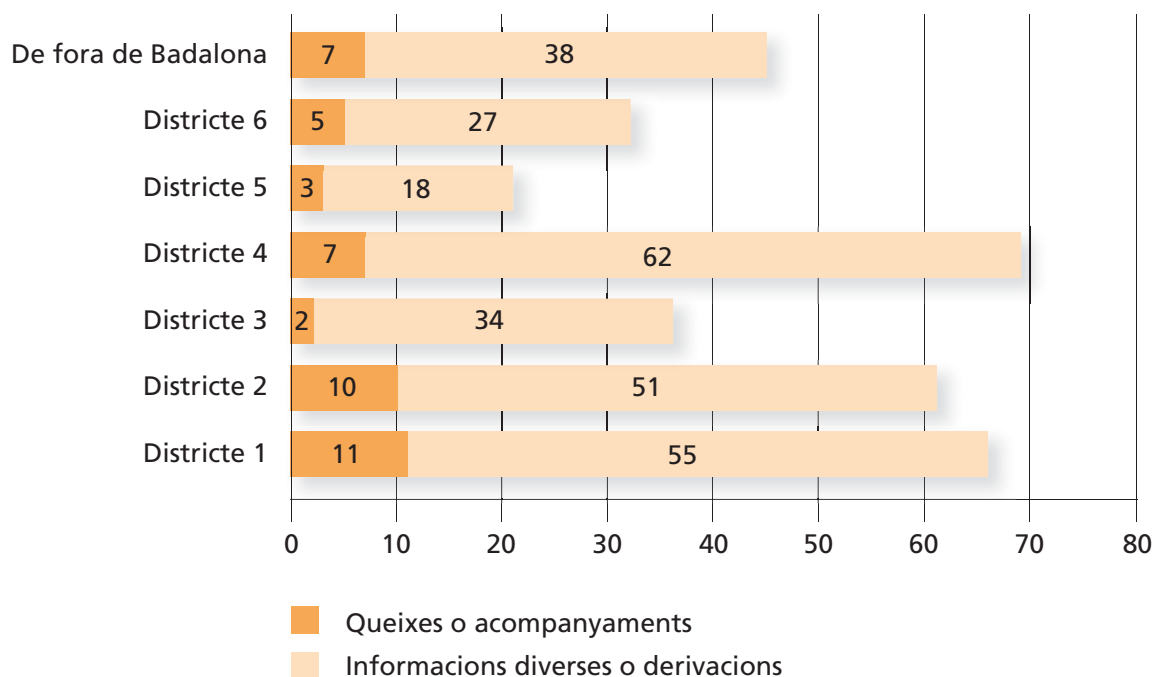
	QUEIXES O ACOMPANYAMENTS	INFORMACIONS DIVERSES O DERIVACIONS
Presencial	88,89%	75,65%
Telèfon	2,22%	10,53%
Correu electrònic	8,89%	8,77%
Fax	0,00%	0,35%
Correu postal	0,00%	0,70%

El contacte personal, ja sigui presencial o per telèfon, continua sent la manera més utilitzada de posar-se en contacte amb Defensa de la Ciutadania, tant per demanar informació com per interposar una queixa.

3.6. Lloc de residència de les persones que s'han posat en contacte amb Defensa de la Ciutadania

	PERSONES	PERCENTATGES
Districte 1	66	20%
Districte 2	61	18%
Districte 3	36	11%
Districte 4	69	21%
Districte 5	21	6%
Districte 6	32	10%
De fora de Badalona	45	14%
TOTAL	330	100%

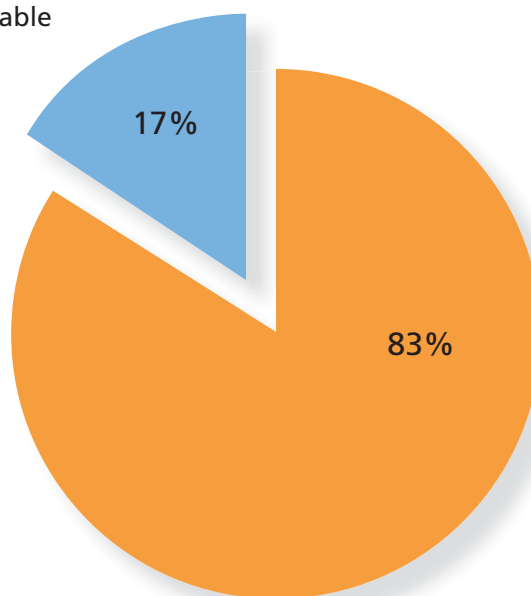
El nombre més alt de persones que s'han posat en contacte amb Defensa de la Ciutadania, ja sigui per presentar una queixa o per demanar qualsevol tipus d'informació, han estat les del Districte 4 (Sant Joan de Llefià, Sant Mori de Llefià, Sant Antoni de Llefià i La Salut) amb un 21%, i les del Districte 1 (Canyadó, Casagemes, Coll i Pujol, Centre, Dalt la Vila, Manresà i Progrés) amb un 20%.

3.7. Situació dels expedients oberts

		EXPEDIENTS	TOTAL
Enllestits	Amb resolució	35	38
	Desestimats	3	
En tràmit		7	7

3.8. Situació dels expedients enllestits amb resolució

- Resolució favorable a la persona demandant
- Resolució no favorable

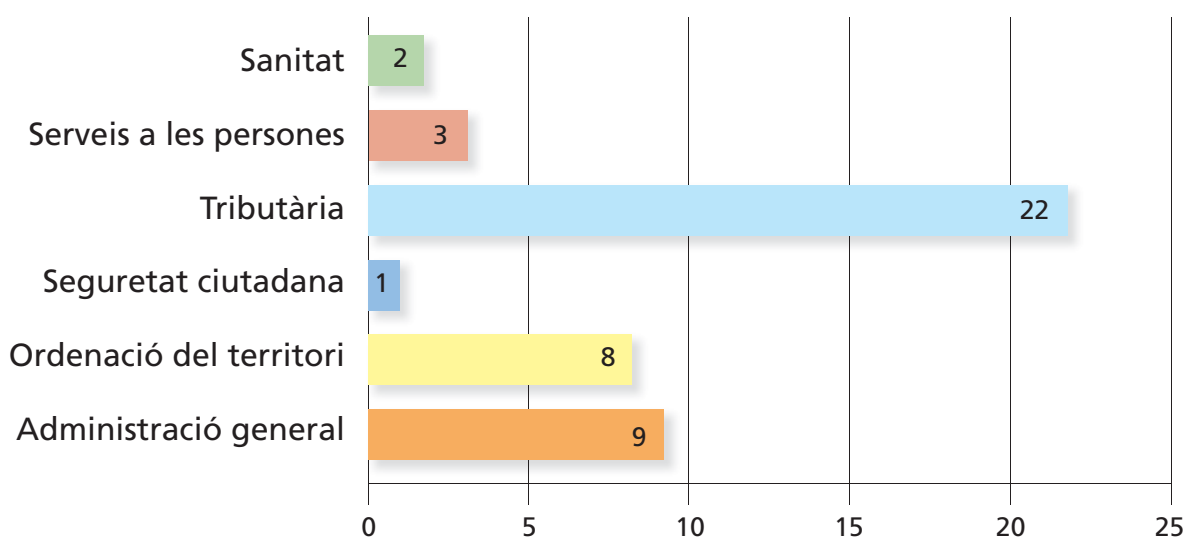

S'ha pogut enllestir el 83% dels expedients de queixa o acompanyament oberts:

- ▶ Uns, després de fer els tràmits pertinents i tenir una resolució que, com es pot veure al gràfic, majoritàriament ha estat favorable a les persones que havien interposat les queixes.
- ▶ D'altres (3 expedients), s'han desestimat, perquè després d'analitzar la documentació aportada, es va considerar que no tenien fonament perquè intervingués la institució.

3.9. Desglossament dels expedients per àmbits

	EXPEDIENTS	PERCENTATGES
Administració general	9	20,0%
Ordenació del territori	8	17,8%
Seguretat ciutadana	1	2,2%
Tributària	22	48,9%
Serveis a les persones	3	6,7%
Sanitat	2	4,4%
TOTAL	45	100,00%

Les qüestions relacionades amb els impostos i les sancions han estat les que, amb diferència, han provocat més obertures d'expedients. Destaquen també l'ordenació del territori (urbanisme, habitatge, via pública, activitats econòmiques i medi ambient), així com les relacionades amb l'Administració general.

3.10. Mitjana de la variable temps de resolució

ÀMBIT	EXPEDIENTS	DIES	MITJANA
Administració general	9	580	64,44
Ordenació del territori	8	440	55,00
	2	430+	en tràmit
Seguretat ciutadana	1	29	29,00
Tributària	22	936	42,55
	5	955+	en tràmit
Serveis a les persones	3	39	13,00
Salut	2	80	40,00
Mitjana de dies que triga l'Administració municipal a respondre: 47 dies			

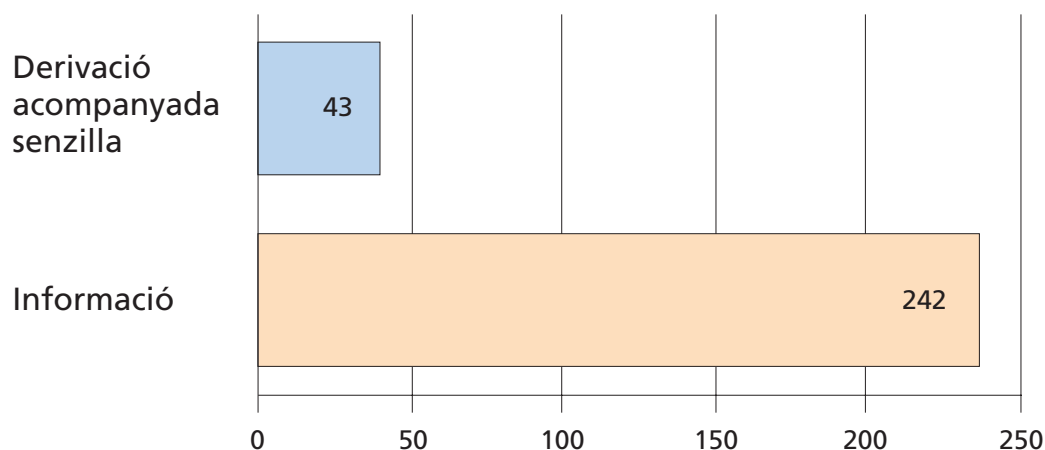
En els expedients enlestits, l'Administració ha trigat una mitjana de 47 dies a respondre els escrits adreçats per Defensa de la Ciutadania.

En els expedients en tràmit, a 31 de gener de 2014, la mitjana ja és de 198 dies, i el temps va passant.

L'article 62.1 del Reglament Orgànic Municipal (ROM) assenyala el següent: «En cas que se sol·liciti informe dels departaments, organismes o dependències administratives, aquest s'haurà d'emetre en el termini de 15 dies des de la recepció de la sol·licitud».

3.11. Tipologia dels contactes amb l'oficina de la Defensa de la Ciutadania que no han originat expedient

	TOTAL	PERCENTATGES
Informació	242	84,9%
Derivació acompanyada senzilla	43	15,1%
TOTAL	285	100,00%

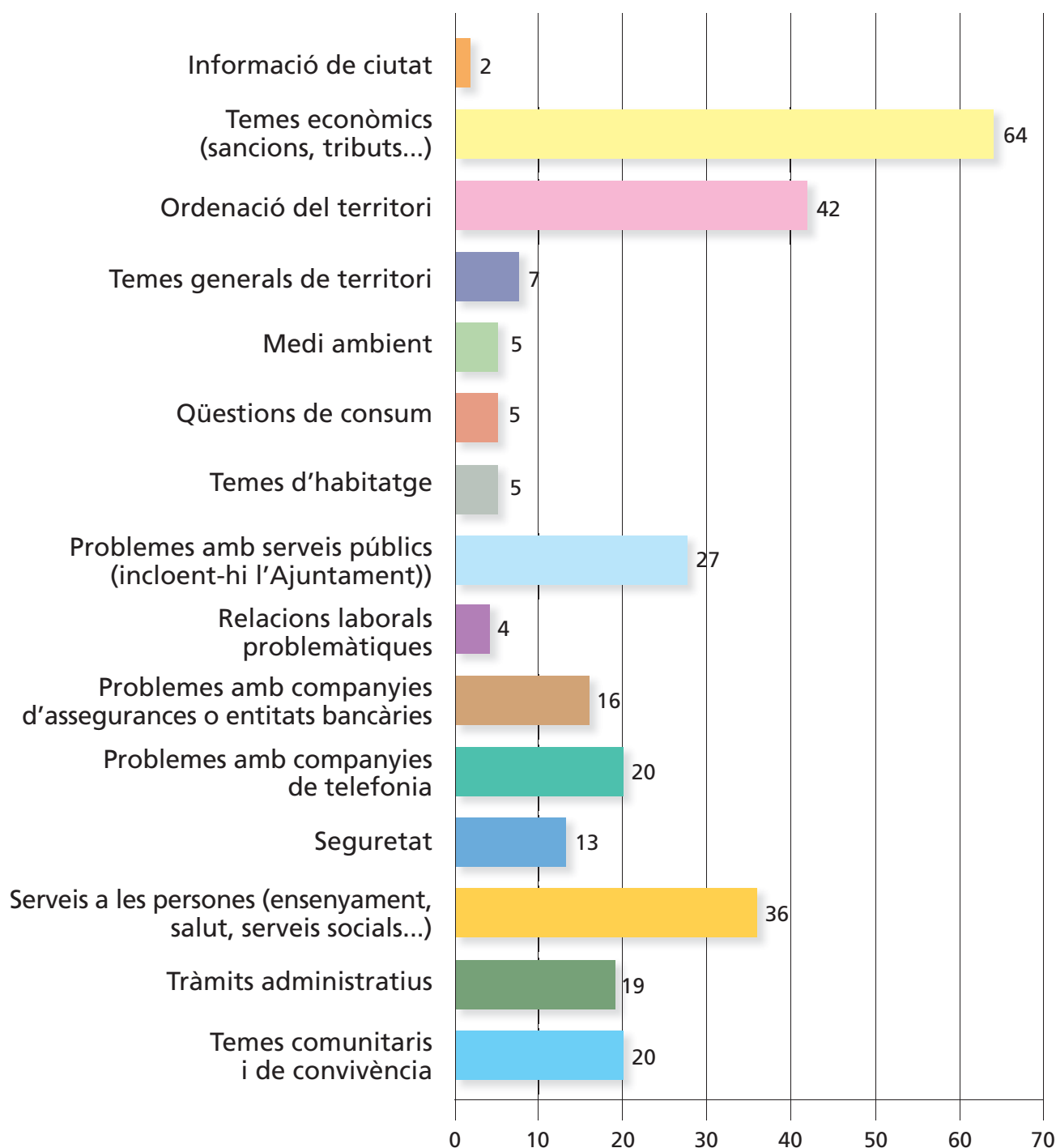

Pel que fa a les 285 persones que s'han posat en contacte amb Defensa de la Ciutadania, però que, d'acord amb el reglament de la institució, no complien els requisits per poder presentar una queixa formal:

- ▶ El 84,9% ha rebut informació sobre la manera o el lloc més adient per intentar solucionar la seva problemàtica.
- ▶ L'altre 15,1%, després de diversos contactes telefònics o alguna gestió, ha estat derivat al professional de referència que millor podia atendre el seu cas..

3.12. Contactes amb Defensa de la Ciutadania que no originen expedient, desglossats per temes

	INFORMACIONS O DERIVACIONS	PERCENTATGES
Temes comunitaris i de convivència	20	7,0%
Tràmits administratius	19	6,71%
Serveis a les persones (ensenyament, salut, serveis socials...)	36	12,6%
Seguretat	13	4,6%
Problemes amb companyies de telefonia	20	7,0%
Problemes amb companyies d'assegurances o entitats bancàries	16	5,6%
Relacions laborals problemàtiques	4	1,4%
Problemes amb serveis públics (incloent-hi l'Ajuntament))	27	9,5%
Temes d'habitatge	5	1,8%
Qüestions de consum	5	1,8%
Medi ambient	5	1,8%
Temes generals de territori	7	2,5%
Ordenació del territori	42	14,7%
Temes econòmics (sancions, tributs...)	64	22,5%
Informació de ciutat	2	0,7%
TOTAL	285	100,00%

Les persones que s'han posat en contacte amb Defensa de la Ciutadania, però que d'acord amb el reglament d'aquesta institució no podien presentar una queixa perquè no havien iniciat o esgotat les vies de reclamació que l'Ajuntament té previstes per a cada cas, majoritàriament presentaven problemes relacionats amb temes econòmics (sancions, tributs...), amb l'ordenació del territori (urbanisme, habitatge, via pública, activitats econòmiques i medi ambient) i amb serveis a les persones (ensenyament, salut, serveis socials...).

4. ANÀLISI DE LES INTERVENCIONS DUTES A TERME D'OFICI

Actuació d'ofici número 1:

Des de fa anys es reben queixes de ciutadans relacionades amb la presència d'antenes de telefonia mòbil als terrats d'alguns edificis d'arreu de la ciutat.

A banda d'alguns aspectes específics que puguin afectar cada cas concret, centren els motius de queixa els de caire ambiental i de salut, així com els d'ordenació o legalitat urbanística.

En l'àmbit social, el debat sobre els possibles efectes o riscos per a la salut de les persones és força polèmic. Tot i que els diferents estudis i assajos clínics no resulten del tot concloents, sembla que caldria aplicar l'anomenat «principi de precaució». Això significa que, des del punt de vista preventiu, no pot ser autoritzada una activitat determinada fins que no es tingui la certesa plena i absoluta que genera uns riscos acceptablement baixos per a la població, garantint totes aquelles precaucions necessàries per tal de minimitzar qualsevol tipus d'incidència sobre la salut dels ciutadans.

És en aquest sentit que, des de Defensa de la Ciutadania, es recorda a l'Ajuntament el doble control, tant des del punt de vista urbanístic com ambiental, que cal observar segons la legislació vigent. Com que en alguns casos aquestes instal·lacions a la nostra ciutat no disposen de la corresponent llicència d'obres d'activitat, ni tampoc ambiental, es recorda també l'obligació d'aplicar les disposicions legals en la matèria, tal com correspon, tot vetllant pel benestar de la ciutadania.

(La totalitat de l'informe es pot consultar a l'annex 1)

Actuació tancada, amb recomanació.

Actuació d'ofici número 2:

L'AMPA de l'IES La Llauna ens fa arribar còpia de la queixa que ha presentat a l'Ajuntament, relativa a la manca de resposta a les seves demandes sobre la seguretat de l'edifici, compromesa arran de les goteres del tercer pis.

Tot i no haver-se esgotat les vies que l'Ajuntament té previstes per presentar una queixa, com que es tracta d'un problema de seguretat que podria afectar persones, Defensa de la Ciutadania demana a les regidories implicades informació urgent al respecte.

Des dels serveis tècnics municipals corresponents, se'ns respon amb un informe en el qual es detalla que la titularitat de l'edifici és de la Generalitat de Catalunya. Segons es descriu, des del servei d'obres del Departament d'Ensenyament de la Generalitat ja estan al corrent de la problemàtica i han donat instruccions al centre perquè intervingui, d'acord amb la definició de l'autonomia dels centres que disposa la Llei d'educació de Catalunya.

A la vista de la informació que detalla que la titularitat i responsabilitat correspon a la Generalitat, i com que es tracta d'un tema que pot afectar la seguretat de les persones, es contacta amb el Síndic de Greuges de Catalunya i s'acorda que els traslladem la queixa per tal que puguin intervenir de forma immediata.

Actuació tancada

Actuació d'ofici número 3:

El Síndic Defensor de la Ciutadania va rebre diverses queixes relacionades amb la retirada de vehicles pel servei de grua municipal a la zona central de l'aparcament que es troba sota l'autopista als carrers Jumilla i Almeria.

En tots els casos, les persones es queixen que la senyalització prohibint l'estacionament a turismes no era visible. La majoria d'aquests ciutadans ressalten, un cop van fer la comprovació del motiu pel qual havia estat retirat el vehicle, que l'emplaçament del senyal no era el més adequat, i que era molt difícil de veure. Hi ha un cas en què un ciutadà afirma que en el moment de la retirada no hi havia senyal de prohibició i que va ser col·locat després, perquè, segons afirma aquest mateix ciutadà, els operaris li van explicar que «no era el primer cop que havien desaparegut i calia reposar-los».

Vist que les fotografies fetes pel servei de grua, en el moment de retirar els vehicles, no aclareixen gaire la situació, es decideix visitar

l'indret. Es pot observar que, efectivament, hi ha senyals col·locats a les columnes centrals, als passadissos d'accés a la zona, que indiquen la prohibició. Sobre la possibilitat que puguin passar desapercebuts, es constata que les condicions d'il·luminació (cal remarcar que es troba sota l'autopista) no són gaire bones. La proximitat a l'entrada, que es fa travessant una zona de vorera deprimida, juntament amb l'alçada i l'angle, fa pensar que en certes situacions sigui possible girar pel passadís i estacionar sense haver vist cap senyal. Sí que hi hauria, en tot cas, les marques viàries de delimitació de les places que, tenint en compte que són de dimensions més grans que les habituals, podrien suggerir que estan preparades per a vehicles més grans que els turismes; ara bé, en tot cas per si soles tampoc indicarien cap prohibició.

Es demanen les dades d'arrossegaments de la grua fets a la zona. D'un total de més de 12.000 arrossegaments de vehicles realitzats en un any en tota la ciutat, més de 1.200, un 10%, han estat en aquest indret. Es valora com un percentatge molt elevat, que pot indicar que hi ha algun problema o de visibilització o d'interpretació dels senyals de prohibició d'estacionar turismes.

Es convoca una reunió amb responsables d'ENGESTUR, per tal d'exposar-los els fets i parlar sobre l'actuació que porta a terme la grua en aquella zona.

En el transcurs d'aquella reunió, els responsables de l'empresa municipal presents en la reunió acorden treballar conjuntament amb l'àrea de via pública, en la revisió de les diverses senyalitzacions que indiquen la prohibició de l'aparcament dels turismes en aquella zona. Com que és una zona reservada exclusivament per a furgonetes, caldrà millorar les condicions de visibilitat, per tal d'evitar molèsties sobrevingudes, com les plantejades pels promotors d'algunes de les queixes rebudes.

Actuació tancada, amb recomanació.

5. PROGRAMA “DEFENSA DE LA CIUTADANIA A PEU DE CARRER”

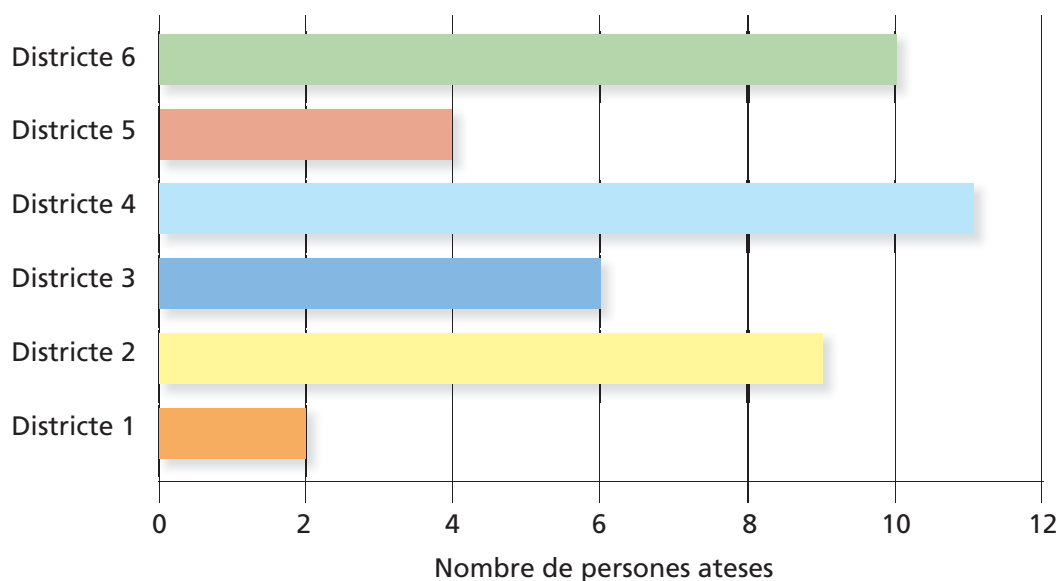
5.1. Calendari i associacions

El calendari d'aquest programa, que comporta el desplaçament del Síndic Defensor de la Ciutadania, el dijous a la tarda, a la seu d'alguna de les associacions dels diferents districtes de la ciutat per tal de rebre les queixes de les ciutadanes i ciutadans de la zona, ha estat el següent:

- ▶ 14 de febrer de 2013 – Casal de la Gent Gran Can Mercader – OMD 1
- ▶ 28 de febrer de 2013 – AV. St. Crist de Can Cabanyes – OMD 2
- ▶ 7 de març de 2013 – AV Bonavista – OMD 3
- ▶ 14 de març de 2013 – AV Verge de la Salut – OMD 4
- ▶ 21 de març de 2013 – AV Can Claris OMD 5
- ▶ 11 d'abril de 2013 – AV Barri Maresme – OMD 6
- ▶ 16 de maig de 2013 – AV Montigalà – OMD 2
- ▶ 30 de maig de 2013 – AV Sant Joan de Llefià-Gran Sol – OMD 4
- ▶ 6 de juny de 2013 – AV Nou Barri de Batllòria – OMD 3
- ▶ 13 de juny de 2013 – Ateneu de Sant Roc – OMD 6
- ▶ 20 de juny de 2013 – AV Congrès – OMD 5

5.2. Contactes amb Defensa de la Ciutadania en el programa “Defensa de la Ciutadania a Peu de Carrer”

	NOMBRE DE PERSONES ATESES
Districte 1	2
Districte 2	9
Districte 3	6
Districte 4	11
Districte 5	4
Districte 6	10
TOTAL	42

5.3. Principals qüestions plantejades al Síndic Defensor de la Ciutadania durant les estades al territori

Districte 1

L'any 2013 es va fer un format diferent de la visita del Síndic al Districte 1. Tenint en compte que el veïnat d'aquest districte és un dels que de forma més majoritària es desplaça directament a l'oficina de Defensa de la Ciutadania per fer les seves consultes i queixes, i atenent la seva proximitat geogràfica, es va aprofitar la visita al Casal de la Gent Gran Can Mercader per organitzar una xerrada col·loqui amb els usuaris d'aquest equipament.

Com que la gent gran és un dels col·lectius que més dificultats tenen en la relació i el funcionament de l'administració a l'hora de resoldre els seus dubtes, problemes o queixes, el Síndic va explicar la finalitat de la institució, els mecanismes d'acció, com i quan es pot plantejar una queixa i els instruments per resoldre-la. També va exposar la relació quotidiana de Defensa de la Ciutadania amb l'Ajuntament i alguns aspectes dels informes que, d'acord amb el Reglament Orgànic Municipal, s'han de presentar anualment al Ple Municipal. Finalitzada l'explicació, es va obrir un col·loqui amb els assistents, amb molta participació, i en el qual es van poder aclarir alguns aspectes que no havien quedat prou clars.

Districte 2

1. A la plaça Manuel Moreno Mauricio hi acostuma a haver força brutícia acumulada, però el més greu d'aquesta qüestió és que enmig de les deixalles hi ha xeringues.

2. En aquesta mateixa plaça es denuncia que hi ha persones que fan petites reparacions als seus vehicles, la qual cosa, fins a cert punt, és prohibida per l'Ordenança de civisme (art. 7, punt m).

3. En un pis del carrer Josep M. Cuyàs i Tolosa, es denuncia que hi ha una trànsit fora del normal de noies joves, i homes de totes les edats. Fins i tot, per regular el negoci que s'executa al pis esmentat, a l'entrada del bloc hi ha un home alt i fort que s'assegura que ningú no marxi sense haver pagat. Els veïns de l'immoble estan molt intranquils i espantats amb tot aquest moviment de persones i les batusses que sovint s'hi organitzen.

4. Al mateix carrer Josep M. Cuyàs i Tolosa, al costat de la sortida d'un pàrquing, s'acumula, des de fa temps, molta brutícia i els serveis de neteja no hi actuen.

5. També en aquest carrer, els clients d'un bar causen moltes molèsties als veïns: sorolls, aldarull, baralles, etc. Les nits dels caps de setmana, en aquest sentit, són especialment conflictives, sense descartar que molts dies laborables també hi ha els mateixos problemes.

6. Hi ha queixes generalitzades sobre el mal estat dels carrers, l'acumulació de brutícia, així com de l'actitud incívica d'alguna gent sobre el mobiliari urbà: contenidors, fanals, arbrat, bancs, papereres, senyals de trànsit...

Districte 3

1. A la zona de la carretera de Canyet, al pati d'una casa, s'acostuma a cremar materials de diversa índole, fins i tot goma. Des de fa molt de temps, aquest fet preocupa el veïnat, que ha avisat força vegades a la Guàrdia Urbana, però aquesta pràctica continua.

2. Al pas de vianants controlat per semàfor de l'encreuament de l'avinguda Ros i Güell amb l'avinguda Llenguadoc, no hi ha vorera deprimida, la qual cosa representa un problema per a les persones amb mobilitat reduïda.

3. A l'encreuament del carrer Pintor Mir amb l'avinguda Llenguadoc (lateral de la B-20), no hi ha semàfor i moltes persones, especialment el jovent que ha de continuar el seu trajecte pel Molí de la Torre travessa per aquest punt l'avinguda Llenguadoc de forma clarament arriscada, sense cap mena de seguretat. Per travessar amb seguretat aquesta via de circulació ràpida, si es baixa pel carrer Pintor Mir i s'ha de seguir la marxa pel Molí de la Torre, cal caminar uns 200 metres, o més, en direcció a Barcelona i, tot seguit, refer el camí en sentit contrari, direcció Montgat, per arribar al mateix punt. Això fa que la majoria de la gent, per estalviar-se aquests 400 metres, surti a la palestra.

De la mateixa manera caldria revisar la seguretat entre Molí de la Torre i l'avinguda del Conflent.

4. Es denuncia l'ocupació incívica d'alguns espais públics de la zona de la Batllòria, amb venda de drogues, objectes robats...

5. Brutícia sota el pont del camí de Sant Jeroni.

Manca de neteja en general del districte.

Districte 4

1. Els veïns es queixen de la manca de resposta de l'Ajuntament a moltes demandes que s'hi adrecen per escrit.

2. L'Associació de Veïns de Sant Joan de Llefià Gran Sol encara no ha rebut els diners de la subvenció de l'any 2012. Aquest endarreriment els està ocasionant molts problemes financers.

3. Actitud incívica per part de molts propietaris de gossos, que no recullen les defecacions dels seus animals. Des de l'associació es demana que s'implementin mesures per millorar aquest problema, ja que només amb vigilància i multes per part de la Guàrdia Urbana,

no n'hi ha prou. Tal vegada seria interessant crear un projecte d'educació i sensibilització per a la tinença responsable d'animals de companyia.

4. L'empresa encarregada del manteniment de les zones enjardinades comunitàries, en té poca cura: neteja, reposició d'espècies, control de plagues, etc.

5. L'espai que hi ha entre els blocs 18, 19 i 20 del grup Verge de la Salut, al qual anomenen parc, té molts problemes per falta de manteniment. Se n'ha informat a la Regidoria, que diu que no hi ha pressupost.

6. Es demana més presència de la Guàrdia Urbana.

Districte 5

1. Existència d'unes caixes metàl·liques, d'una companyia de serveis de telefonia i d'internet, que estan col·locades a molt poca distància de la paret, la qual cosa impedeix retirar les moltes deixalles que s'hi acumulen al darrere. Els veïns de la zona demanen que es facin les gestions necessàries i es donin les instruccions oportunes als serveis de neteja dels carrers, perquè habitualment netegin a consciència aquest punt.

2. Actituds incíviques per part de molts propietaris de gossos, que no recullen les defecacions dels seus animals i que, fins i tot, els deixen depositar en la zona dels gronxadors infantils. En un principi, es demanava que des de l'Ajuntament es netegés més sovint la zona. Després, però, de dialogar amb els veïns, tot i continuar reclamant més neteja, es va considerar que també seria molt interessant podrien oferir unes sessions o cursos gratuïts d'educació canina per donar informació pràctica sobre tinença responsable d'animals de companyia i com educar correctament un gos, ja que només amb neteja, vigilància i multes, no s'aconsegueix que les persones canviïn els seus hàbits i el seu comportament.

3. Des de fa molt de temps no s'han podat els arbres del carrer Ponent, i una veïna es queixa que les branques de l'arbre que té al

davant de casa, com que són molt llargues, copegen habitualment la seva finestra. Aquesta mateixa senyora va denunciar que patia una altra molèstia, com és la presència de gran quantitat d'insectes, tant a l'hivern com a l'estiu.

4. Un grup nombrós de veïns de la zona expressen el seu temor en relació amb la instal·lació d'un equip d'antenes de telefonia mòbil a la coberta d'uns edificis. El fet és que la junta de veïns d'una de les escales que forma part d'una mancomunitat del carrer Don Pelai, va decidir, unilateralment, donar permís a una companyia de telefonia perquè instal·lés un equip d'antenes a la coberta d'aquests immobles.

Des del començament, hi ha hagut una forta oposició veïnal a aquesta instal·lació i darrerament la cosa ha anat a més, probablement agreujada pel fet que hi ha hagut unes quantes persones de la comunitat que han mort després de desenvolupar un càncer, que la resta de veïns atribueixen a aquests equips.

Per altra banda, també denuncien que pateixen molèsties per vibracions i sorolls produïts pels motors que alimenten l'equip; i que aquestes molèsties són més acusades en horari nocturn.

Per últim, ressaltar i recomanar amb fermesa que es revisi la situació de l'equipament d'educació infantil que hi ha al número 5 d'aquest mateix carrer, la Llar d'infants Picarol. Aquesta revisió ha d'anar relacionada amb la normativa que indica, amb força concreció, la distància mínima que s'ha de mantenir entre un equipament de telefonia i un centre educatiu. Posteriorment, s'ha d'actuar en conseqüència.

Districte 6

1. Fa anys que els arbres del carrer Màlaga no es poden.
2. Algunes persones del barri actuen incívicament. No respecten el mobiliari urbà: contenidors, arbres, bancs, enllumenat, papereres...; treuen les deixalles a fora d'hora i, sovint, les dipositen al peu dels contenidors, deixen els mobles vells al carrer sense avisar la recollida...

3. Un grup de joves d'uns 20 anys intimida sobretot les persones grans que circulen pels volts de la boca de metro de Sant Roc. Aquestes actituds són constants i aprofiten qualsevol descuit dels vianants per robar-los les pertinences. Segons em van manifestar, els veïns de la zona han avisat en múltiples ocasions la Guàrdia Urbana i els Mossos d'Esquadra i, tot i que uns i altres acostumen a personar-se a la zona, tan bon punt marxen, els esmentats joves continuen fent el mateix.

Davant d'aquesta situació ja antiga en el temps, la junta directiva de l'associació proposa poder mantenir una reunió amb els responsables d'ambdós cossos policials, al lloc, el dia i l'hora que vulguin, per tal de revisar la situació i acordar alguna mesura per solucionar, o minimitzar, aquesta problemàtica.

4. Consideren que no s'està fent correctament la gestió del que es podria anomenar part verda del barri; és a dir de l'arbrat i les masses arbustives (reposicions, poda, reg, fertilització i control fitosanitari), de les gespes i prats (sega i retall de vores, adobat i reg), la neteja superficial i el buidatge de les papereres.

Hi ha força arbres pel barri que es van tallar parcialment de manera que de l'arbre original només en queda un tronc, de diverses alçades, encara arrelat.

5. Un altre exponent és la Plaça Roja, en la qual hi ha un paviment artístic que també té problemes, ja que les arrels dels arbres l'estan aixecant i, quan el reparen, hi col·loquen rajoles de formes diferents a les originals o hi posen pegots de ciment sense gaire criteri artístic.

6. També es queixen de la retirada dels arbres, la cimentada dels escocells del carrer Còrdova i del carrer Càceres, entre l'avinguda Maresme i la plaça Camarón de la Isla i de l'estat del paviment, i dels escocells, del carrer Jerez de la Frontera / Avinguda Alfons XIII amb carrer Primavera.

ANNEX 1

Informe relatiu a l'actuació d'ofici número 1, sobre la presència d'antenes de telefonia mòbil als terrats d'alguns edificis de la ciutat

En relació amb la notícia publicada a l'edició digital del diari *La Vanguardia* corresponent al dijous dia 3 de gener de 2013, sota el títol «*Vecinos de Badalona reclaman la retirada de una antena de telefonía. // La compañía no dispone de licencia para la ubicación actual. // Los vecinos aseguran que provoca graves problemas de salud*», s'emet, de conformitat amb el que preveu l'article 4 *in fine* del Reglament de la Defensa de la Ciutadania de Badalona, aprovat per acords adoptats pel Ple municipal en dates 30 de novembre de 1999 i 29 de juliol de 2003, així com de conformitat amb el que disposa l'article 62.4 del Reglament Orgànic Municipal de l'Ajuntament de Badalona, el següent

INFORME JURÍDIC

I. Naturalesa de l'informe

En essència, el present informe s'elabora a la vista del contingut de la referida notícia en la qual, amb el títol esmentat de «*Vecinos de Badalona reclaman la retirada de una antena de telefonía. // La compañía no dispone de licencia para la ubicación actual. // Los vecinos aseguran que provoca graves problemas de salud*», es posa de manifest el següent: «*Un grupo de vecinos de los barrios del Gorg y del Progrés de Badalona reclama, desde hace más de un año, la retirada de una antena de telefonía móvil sin licencia. El aparato está colocado en la azotea de un edificio de la zona y algunos vecinos están convencidos de que es el **causante de graves problemas de salud entre las personas del vecindario**. La empresa propietaria de la antena debe ahora poner en regla toda la documentación para que esta siga en activo. Si no lo hace, el Ayuntamiento de Badalona cortará el subministro eléctrico y la antena dejará de funcionar. Si por lo contrario legaliza la situación de la antena, los vecinos están dispuestos a denunciar al Ayuntamiento por haber permitido una antena sin licencia durante siete años. // Emilia Mauri es una vecina de Badalona conocida por encabezar la lucha vecinal contra la antena de telefonía móvil instalada en un edificio entre los barrios del Gorg y el Progrés. "Haremos todo lo necesario y no pararemos hasta que la saquemos", dice Mauri sobre la antena. Y es que para esta vecina, el aparato de telefonía es el causante de graves problemas de salud: "**En un radio de 50 metros hay 28 afectados y 34 muertos por cáncer**. No es normal lo que está pasando aquí", acusa Mauri. // El Ayuntamiento de Badalona se preocupó, a principios de 2012, de comprobar si la antena cumplía con los requisitos legales. Al*

*ver que no era así, se abrió un expediente urbanístico contra la empresa de telefonía móvil por no tener licencia de actividad. Desde entonces la empresa debía legalizar la situación de la antena o bien retirarla. De cara a la segunda semana de enero se sabrá si el polémico aparato puede continuar o no instalado en Badalona. // **El regidor de Vía Pública, Daniel Gracia, asegura que el Ayuntamiento está intentando “de manera amistosa” que la compañía traslade la antena a otro sitio.** Si no es así y finalmente opta por legalizar la ubicación actual, Emilia Mauri lo tiene claro: “Crearemos una plataforma de afectados y denunciaremos al Ayuntamiento por haber permitido que la antena estuviera allí de forma ilegal”. Esta antena lleva más de siete años instalada en Badalona sin tener la licencia de actividad necesaria».*

A més a més, la notícia referida enllaçava amb una altra, publicada a l'edició digital del mateix diari, del 21 d'agost de 2012, titulada «Badalona quiere legalizar el 80% de antenas de telefonía móvil, que no tienen licencia ni tributan. // El gobierno municipal a través de Engestur prepara un plan de ordenación. // La recaudación podría ascender a 100.000 euros». S'hi afirmava el següent: «El gobierno de Badalona quiere proceder a la reordenación y legalización de las antenas de telefonía móvil de la ciudad a través de la empresa municipal “Ens de Gestió Urbanística SA” (Engestur). Y es que **del centenar de antenas ubicadas en esta ciudad sólo 20 disponen de las licencias correspondientes.** El objetivo es que continúe el servicio de las compañías de telefonía móvil adaptándose a la normativa y con unas licencias que se darán desde el Departamento de Urbanismo. // **Tomás Vizcaíno, gerente de Engestur, explica que para una correcta ubicación de las antenas de telefonía móvil se requieren licencias medioambientales y de puesta en servicio.** “Las antenas son un elemento activo que necesitan un control ya que están emitiendo”, añade Vizcaíno. // Se tomaran medidas de estos elementos y de la potencia de emisión. “Tenemos técnicos competentes en la materia con capacidad para gestionar y adaptar las antenas”, explica el gerente de Engestur. El objetivo es que todo el mundo pueda acceder a esta información, comenta Vizcaíno, para ello se creará una página web donde se pueda consultar que emisiones ha tenido una determinada antena. // El procedimiento para esta reordenación es similar al que se ha iniciado con las vallas publicitarias ubicadas por toda la ciudad. El departamento de urbanismo será el que dará el visto bueno otorgando las licencias y Engestur estudiará la ubicación de las antenas, la recaudación de las tasas correspondientes y el **cumplimiento de los estándares de seguridad.** Con la recaudación se prevé unos ingresos de entre 50.000 y 100.000 euros. // Vizcaíno comenta que desde Engestur esperan la buena colaboración de los operadores de telefonía móvil para poder ejercer esta actividad sin problemas. El objetivo es dar la máxima cobertura y los principales avances tecnológicos sin perjudicar a nadie, añade el gerente».

Amb l'afegitó del fet que, a l'edició digital del diari *XarxaNotícies*, cat corresponent al dia 1 de març de 2012, consta la publicació d'una altra notícia en la qual, amb el títol «*Veïns de Badalona sostenen que dues antenes de mòbil ja han provocat 18 morts. // Els membres de la protesta, residents al Gorg i Progrés, exigeixen la retirada dels dispositius i ara com ara ja han recollit un miler de signatures de suport*», s'exposaven les consideracions següents: «*Els veïns del barri del Gorg i del Progrés de Badalona (Barcelonès) reclamen a l'Ajuntament que retiri dues antenes de telefonia mòbil perquè, segons sostenen, aquests elements de telecomunicació haurien causat 18 morts i més d'una vintena d'afectats per càncer en els últims mesos. // Els veïns del Gorg i del Progrés han recollit ja un miler de signatures que presentaran a l'Ajuntament de Badalona amb l'objectiu de reclamar la retirada de les dues antenes de telefonia mòbil que estan instal·lades en dos edificis del carrer de Guifré. Els veïns asseguren que aquests dispositius han provocat la mort de 18 persones del barri, i que cada cop més veïns pateixen càncer. // La portaveu del col·lectiu de persones que reclamen la retirada de les antenes, Emília Mauri, ha assegurat que "des del mes de novembre hi ha hagut vuit morts més, i quatre o cinc afectats més". // Els veïns asseguren que no permetran que una nova antena s'instal·li al barri, i que si no reben resposta per part del consistori, convocaran concentracions i seguiran lluitant perquè, segons diuen, es deixi de jugar amb les seves vides*».

A la vista del contingut de les notícies esmentades, es generen seriosos dubtes sobre la manca de control existent en relació amb les antenes de telefonia mòbil instal·lades per les diferents companyies operadores dintre del terme municipal de Badalona. I no tan sols pel que fa a la seva legalitat –tant des del punt de vista urbanístic com des de la perspectiva ambiental–, sinó que fa dubtar sobretot quant al compliment dels estàndards de seguretat que afecten unes instal·lacions d'aquest tipus, les quals són potencialment susceptibles de generar efectes nocius sobre la salut de les persones.

II. Consideracions prèvies

II.1. De caràcter general

Dintre de l'actual Dret ambiental preocupen especialment els efectes de determinades acumulacions de pertorbacions que es poden englobar dins de l'àmbit de la contaminació radioactiva, dintre de la qual es troben les anomenades «radiacions ionitzants» i les «radiacions no ionitzants». En aquest segon grup és on s'inclouria la contaminació generada pels camps magnètics, elèctrics i electromagnètics.

Històricament, la definició de contaminació que feia l'article 1.2 de la Llei 38/1972, de 22 de desembre, reguladora de la protecció del medi ambient atmosfèric –més coneguda com a Llei de protecció de l'atmosfera–, servia de base a l'anterior delimitació perquè aquella es definia com «la presencia en el aire de materias o formas de energía que impliquen riesgo, daño o molestia grave para las personas y bienes de cualquier naturaleza». En el cas concret de Catalunya, el concepte de «contaminació» es va definir a l'article 4.2 de la Llei 3/1998, de 27 de febrer, d'intervenció integral de l'Administració ambiental de Catalunya, com «(...)la introducció directa o indirecta, mitjançant l'activitat humana, de substàncies, vibracions, radiacions, calor o soroll en l'atmosfera, l'aigua o el sòl que puguin tenir efectes perjudicials per a la salut humana o per al medi ambient, o que puguin causar danys als béns materials o deteriorar o perjudicar el gaudi o altres usos legítims del medi ambient».

Encara que, més enllà de la seva comprensió com una sèrie de *«línies de força invisibles que envolten qualsevol dispositiu elèctric»*, per un jurista és gairebé impossible explicar en què consisteixen aquests camps electromagnètics atès que, de bell antuvi, el seu estudi ha correspost a una branca de la física. Malgrat això, actualment no hi ha cap dubte de l'existència d'aquests camps, que es generen, entre altres causes, per un determinat tipus de fonts que són cada cop més presents en la nostra vida, com les instal·lacions de telecomunicacions (incloent que, en aquest sentit, qualsevol emissor o receptor d'ones electromagnètiques genera camps d'aquest tipus i que s'hi ha d'incloure tota la infraestructura necessària per a la prestació dels serveis de telecomunicacions per ones i, per

descomptat, els diferents tipus d'antenes i d'estacions base de telefonia mòbil).

No obstant això, no tots els camps electromagnètics que generen aquestes fonts tenen les mateixes característiques físiques, sinó que es poden mesurar atenent diferents magnituds com poden ser la intensitat del camp elèctric, la intensitat de resistència del camp magnètic, la densitat del flux magnètic (o inducció magnètica) i la densitat de potència. En aquest sentit, els nivells d'exposició a la radiació electromagnètica en els éssers humans es determina mitjançant les proves de la taxa d'absorció específica (en anglès, *Specific Energy Absorption Rate*, o SAR).

Així, l'exposició a aquests tipus de camps electromagnètics genera un important dipòsit i una distribució no uniforme d'energia en l'organisme, de manera que quan una espècie biològica s'exposa a un camp electromagnètic no només s'escalfa, sinó que també hi ha una interacció entre la potència del camp, el corrent elèctric i les càrregues del teixit corporal. L'anomenat «efecte biològic» és el resultat d'aquesta interacció i es pot produir a curt o a llarg termini (de forma aguda o crònica, respectivament). En aquest sentit, s'han relacionat aquests camps electromagnètics amb nombroses malalties, de tal forma que ja l'any 1996 l'Organització Mundial de la Salut va posar en marxa l'anomenat EMF Project, un projecte científic internacional que es feia ressò de la incidència d'aquests camps en malalties com els carcinògens humans, les cataractes oculars, diferents tipus de cremades cutànies, impotència masculina, algunes malformacions en el desenvolupament dels fetus (i altres anomalies congènites), alteracions de l'encefalograma (i altres símptomes com poden ser les cefalees, l'insomni i aquelles alteracions en el comportament relacionades amb la depressió, l'ansietat, l'anorèxia, la pèrdua de memòria i, fins i tot, l'Alzheimer) i l'anomenat *síndrome del microones* (amb manifestacions relacionades amb la hipertensió, la fatiga crònica, la depressió, la irritabilitat o l'estrès). En conseqüència, entre els objectius del Projecte CEM, a més de pretendre «(...) *favorecer la adopció de normes uniformes e internacionalment acceptables sobre camps electromagnètics*», també es vol facilitar informació sobre la percepció, comunicació i gestió dels riscos, tot recomanant una estricta observança de les normes de seguretat existents a escala nacional i internacional.

II.2. La política comunitària en matèria de camps electromagnètics i la seva transposició normativa dins l'ordenament jurídic espanyol

Aquesta política pretén conciliar els diversos interessos en conflicte. D'una banda, l'interès del desenvolupament i expansió d'importants sectors econòmics que es basen, precisament, en la utilització de fonts generadores d'aquests tipus de camps i, de l'altra, l'interès de la protecció de la salut de les persones davant els riscos, tant presents com futurs, d'aquestes tecnologies.

Així, tradicionalment, dintre de la Comunitat Econòmica Europea (actual Unió Europea), ha existit sempre una sèrie d'exigències mínimes per a la protecció de la salut i de la seguretat dels treballadors en relació amb els camps electromagnètics generats per determinades fonts, tot remetent-se el seu control a la legislació en matèria de riscos laborals. Malgrat això, el Parlament Europeu va aprovar una resolució, el 5 de maig de 1994, sobre la lluita contra els efectes nocius provocats per les «radiacions no ionitzants», que va servir com a antecedent immediat de la Recomanació 1999/519/CE, del Consell, de 12 de juliol de 1999, relativa a l'exposició del públic en general als camps electromagnètics. En aquesta recomanació (la qual, a diferència dels reglaments, les directives o les decisions, no té caràcter vinculant) es fa esment del fet que, entre altres qüestions, els diferents estats membres haurien de protegir la salut dels seus ciutadans contra l'exposició als camps electromagnètics de forma que se'ls convida a adoptar una sèrie de mesures en relació amb aquelles fonts o pràctiques que puguin donar lloc a exposició electromagnètica «cuando el tiempo de exposición sea significativo» i amb l'única excepció que aquestes exposicions siguin necessàries per raons mèdiques (radioteràpia).

Aquestes consideracions comportaren l'aprovació del Reial decret 1066/2001, de 28 de setembre, pel qual es va aprovar el reglament que establia les condicions de protecció del domini públic radioelèctric, restriccions a les emissions radioelèctriques i mesures de protecció sanitària davant les emissions radioelèctriques (d'ara en endavant RPER), que es va desenvolupar per la posterior Ordre CTE/23/2002, d'11 de gener, que establia les condicions per a la presentació de determinats estudis i certificacions per part dels operadors dels serveis de radiocomunicació.

Aquest reglament és una norma de mínims, i amb un marcat caràcter centralista, que va venir a satisfer les reivindicacions de les empreses operadores en un moment determinat. Així, no pretenia regular totes les emissions electromagnètiques, sinó que va limitar el seu àmbit d'aplicació exclusivament a les anomenades «estaciones radioeléctricas», de tal manera que el govern central va invocar com a principal títol competencial l'article 149.1.21 de la Constitució (relatiu a les telecomunicacions), així com l'article 149.1.16 de la Constitució (relatiu a la sanitat), però amb l'omissió de qualsevol altre títol connex i, en especial, amb omissió de l'article 149.1.12 de la Constitució (relatiu al medi ambient). En aquest sentit, en matèria de telecomunicacions, l'Estat té la competència exclusiva, fet que comporta potestats tant reguladores com executives, de manera que els articles del RPER que es fonamenten en aquest títol competencial són d'aplicació plena, és a dir, indisposables per part de les comunitat autònomes. Per contra, en matèria de sanitat, l'Estat té únicament competències per fixar les bases normatives i per dur a terme tasques de coordinació, de tal forma que els preceptes del RPER que es fonamentin en aquest títol tenen caràcter bàsic, i les comunitats autònomes tenen competències reguladores (per tal de procedir al seu desenvolupament normatiu) així com d'execució ordinària (per tal de dur a terme l'aplicació tant de la normativa estatal com de l'autonòmica, en virtut del que preveu l'article 148.1.16 de la Constitució).

A escala local, les competències de les administracions locals deriven del que disposa l'article 25.2 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases del règim local –article 66 del Decret legislatiu 2/2003, de 28 d'abril, pel qual s'aprovà el text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya–, i 42 de la Llei 14/1986, de 25 d'abril, general de sanitat, de manera que existeix una jurisprudència del Tribunal Suprem que ve reiterant invariablement –des de les sentències de 24 de gener de 2000 i de 18 de juny de 2001– que «(...) la competencia estatal en relación con las telecomunicaciones no excluye la del correspondiente municipio respecto a la utilización del demanio municipal que exija el tendido de redes, cables, instalaciones o canalizaciones», així com tampoc la que aquells tenen «para atender a los intereses derivados de su competencia en materia urbanística, con arreglo a la legislación aplicable, incluyendo los aspectos de estética y seguridad de las edificaciones y medioambientales».

En aquestes sentències, així com en altres de posteriors, s'afirma igualment que *«la competencia municipal se orienta a la preservación de intereses municipales y la normativa de régimen local especialmente concernida es la relativa a bienes y servicios municipales y planeamiento urbanístico»* de forma que *«los Ayuntamientos pueden, en el planeamiento urbanístico establecer condiciones para las nuevas redes de telecomunicaciones y contemplar exigencias y requisitos para realizar las correspondientes instalaciones en ordenanzas o reglamentos relativas a obras e instalaciones en la vía pública»*, condicions, exigències i requisits *«tendientes a preservar los intereses municipales en materia de seguridad en lugares públicos, ordenación del tráfico de vehículos y personas en las vías urbanas, protección civil, prevención y extinción de incendios, ordenación, gestión, ejecución y disciplina urbanística, protección del medioambiente, patrimonio histórico-artístico y protección de la salubridad pública»*. Això sí, amb l'únic límit que *«el ejercicio de dicha competencia municipal en orden al establecimiento de exigencias esenciales derivadas de los intereses cuya gestión encomienda el ordenamiento a los Ayuntamientos no puede traducirse, en ningún caso, en restricciones absolutas al derecho de los operadores al uso o ocupación del dominio público municipal, ni siquiera en limitaciones que resulten manifiestamente desproporcionadas»*, de manera que s'apela al principi de *proporcionalitat* conforme al qual cada concreta mesura local ha de superar un triple test ja que, per tal de resultar vàlida, s'ha de poder acreditar que és útil (adequada per a la satisfacció d'una finalitat legítima), necessària (la menys restrictiva de totes aquelles mesures que esdevinguin útils) i ponderada (els beneficis generats per la mesura referida han de superar, necessàriament, els costos derivats de la seva aplicació).

II.3. Algunes consideracions en relació amb el control sanitari de les emissions radioelèctriques

Hem de tenir en compte que el RPER fixa els límits d'exposició per a la protecció sanitària davant les emissions radioelèctriques, els quals tenen caràcter bàsic, a més de esdevenir mínims i provisionals. Aquest caràcter mínim es fa palès en el fet que es limiten a transcriure, gairebé de forma literal, els annexos de la recomanació comunitària en tant que, d'altra banda, el legislador no només es va limitar únicament a transcriure el límits físics més permissius, sinó que en va adoptar la projecció espacial més limitada fins al punt de renunciar a la protecció de qualsevol altre valor que sigui diferent al de la salut humana.

En aquest sentit, ni el Tribunal Constitucional ni tampoc el Tribunal Suprem, no s'han pronunciat encara sobre la possibilitat que les diferents legislacions autonòmiques puguin adoptar límits més exigents encara que, en tractar-se de mínims bàsics, no pot negar-se, en principi, la possibilitat que els diferents legisladors autonòmics puguin identificar els seus propis espais sensibles i protegir-los mitjançant l'adopció de límits d'exposició més estrictes, distàncies de seguretat més àmplies o qualsevol altra fórmula idònia per a la concreció de l'exigibilitat de l'obligació de minimització dels efectes nocius, no solament en relació amb l'ésser humà, sinó també en relació amb la resta d'éssers vius.

Igualment, aquests límits tenen caràcter provisional perquè està prevista la seva adaptació al progrés científic. Per això, el Ministeri de Sanitat i Consum, en coordinació amb les diferents comunitats autònomes, haurà de tenir en compte el principi ambiental de precaució o cautela, entre altres qüestions.

Des del punt de vista formal, la verificació del compliment d'aquests límits sanitaris remet al procediment regulat d'autorització de les instal·lacions. En principi, per l'Ordre de 9 de març de 2000, mitjançant la qual es va aprovar el Reglament de desenvolupament de l'anterior Llei general de telecomunicacions pel que fa a l'ús del domini públic radioelèctric, tot exigint-se la presentació, entre altres qüestions, d'un «*estudio detallado*» i d'un «*proyecto de señalización y en su caso vallado*», encara que hi va quedar un conjunt d'aspectes que potser haurien requerit un grau més alt de precisió.

Amb posterioritat, l'ordre referida fou derogada i substituïda pel Reial decret 863/2008, de 23 de maig, mitjançant el qual s'aprovà el Reglament de desenvolupament de la Llei 32/2003, de 3 de novembre, general de telecomunicacions, en què es regulen els procediments per a l'atorgament, així com el règim jurídic, dels títols demanials requerits pels diferents usos especials i privatis del domini públic radioelèctric.

Igualment, d'acord amb el RPER, un cop en funcionament aquestes instal·lacions, resten sotmeses a un doble sistema d'inspecció. D'una banda, l'encomanat als serveis tècnics del mateix ministeri que tingui assignades les competències en matèria de telecomunicacions i d'acord amb els seus propis plans d'inspecció. D'altra banda, el

sistema d'autocontrol exigit als mateixos operadors mitjançant la presentació de certificacions anuals (previstes i regulades inicialment per l'Ordre d'11 de gener de 2002, i actualment incloses dins les previsions de l'article 9.3 del RPER).

Així mateix, des del punt de vista sancionador, hem d'estar a allò disposat als articles 53 a 56 de la vigent Llei 32/2003, de 3 de novembre, general de telecomunicacions, de tal forma que el fet de *«efectuar emisiones radioeléctricas que incumplan gravemente los límites de exposición establecidos en la normativa de desarrollo del artículo 44 de esta Ley e incumplir gravemente las demás medidas de seguridad establecidas en dicha normativa, incluidas las obligaciones de señalización o vallado de las instalaciones radioeléctricas»* es pot tipificar com infracció molt greu, greu o lleu. Així, serà infracció molt greu si l'incompliment és *«grave»*, tot facultant-se en aquests casos el secretari d'Estat competent per tal d'imposar a l'operador una multa de fins a dos milions d'euros, juntament amb una inhabilitació per un termini de fins a cinc anys. Per contra, serà infracció greu si l'incompliment no és *«grave»*, cas en què el secretari d'Estat que tingui atribuïda les potestats en la matèria tindrà facultat per tal d'imposar una multa de fins a cinc-cents mil euros, juntament amb una amonestació pública. Per últim, si ens trobéssim davant una infracció lleu, la sanció de multa a imposar pel referit òrgan ministerial no podrà superar els trenta mil euros i l'amonestació, en aquest cas, seria privada.

II.4. Algunes consideracions en relació amb els riscos sanitaris generats per la telefonia mòbil

Pel que fa a aquest àmbit, resulta molt interessant la lectura de l'informe tècnic emès per l'Agència d'Avaluació de Tecnologies i Recerques Mèdiques –*«empresa pública, sense ànim de lucre, creada al maig de 1999»* que, tal com s'indica a l'informe referit, té per objectius *«promoure que la introducció, l'adopció, la difusió i la utilització de tecnologies mèdiques es faci d'acord amb criteris d'eficàcia, seguretat, efectivitat i eficiència demostrades, i també promoure la recerca orientada a les necessitats de la salut de la població i a les de coneixement del sistema sanitari»*– amb el títol *La telefonia mòbil i els seus efectes en la salut de la població*. Fou elaborat arran un encàrrec efectuat pel Govern de la Generalitat de Catalunya, a instàncies de l'acord adoptat per la Comissió de Política Social del

Parlament de Catalunya en data 14 de febrer de 2001 (Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya de 26 de febrer de 2001), i que es pot consultar a la pàgina web del Departament de Salut de la Generalitat de Catalunya

<http://www.gencat.cat/salut/depsan/units/aatrm/pdf/in01tmca.pdf>

Al resum executiu de l'informe referit s'afirma el següent: *«(...) l'evidència científica aportada tant per la recerca epidemiològica com per l'experimental és incompleta, i presenta importants limitacions metodològiques, la més destacable de les quals és, probablement, la manca d'un nombre suficient de persones estudiades amb una durada llarga de l'exposició i un període de latència (temps entre l'exposició i l'avaluació de la malaltia) perllongat. De fet, tots els autors esmenten aquest problema i indiquen de manera clara que els resultats negatius observats es refereixen estrictament a períodes d'exposició a les radiacions de TM i de latència curts, per la qual cosa es manté la incertesa a llarg termini sobre el potencial impacte de l'ús de la TM en la salut dels usuaris i de la població general.»*

Per tant, s'arriba a la conclusió que *«(...) l'evidència disponible no proporciona un patró clar que doni suport a l'associació entre l'exposició a l'RF i els efectes sobre la salut (risc de càncer, problemes reproductius, anomalies congènites, epilèpsia, suïcidi). Dit en unes altres paraules, no hi ha evidència que l'energia d'RF emesa pels TM causi problemes de salut, però no hi ha informació suficient per concloure que no representa un risc. En l'actualitat, per tant, és impossible afirmar que l'exposició a la radiacions d'RF (encara que estiguin per sota dels nivells permesos) no tingui efectes adversos en la salut de la població general.»*

Malgrat això, es continua afirmant igualment que *«(...) està sorgint evidència, especialment a nivell experimental (in vitro i in vivo, en animals) del fet que es puguin produir efectes biològics per sota dels esmentats nivells d'exposició. Això no significa necessàriament que aquests efectes causin lesions o malalties però, atesa la variabilitat en la susceptibilitat a riscos ambientals i la predisposició genètica de determinats grups de la població, es conclou que no es pot afirmar rotundament que l'exposició a radiacions d'RF, fins i tot per sota dels nivells establerts, estigui absent de potencials efectes adversos sobre la salut. Una conclusió d'aquest tipus i les mancances en el coneixement són suficients per justificar un **enfocament de precaució**».*

Així, aquest enfocament de precaució es basa en l'anomenat **principi de precaució**, que es pot definir de la manera següent: *«(...) l'estratègia amb enfocament preventiu que s'aplica a la gestió del risc en aquelles situacions on hi ha incertesa científica dels efectes que, sobre la salut o el medi ambient, pot produir una*

*activitat determinada. (...). Essencialment requereix que, abans d'acceptar una activitat o procediment nou, es tingui l'evidència positiva que els riscos que comporta són acceptablement baixos (evidència que ha d'aportar el promotor de l'activitat potencialment de risc) i no només la manca d'evidència convincent que els riscos són elevats i inacceptables. El principi de precaució estableix que **si una activitat és potencialment perillosa i hi ha incertesa sobre la magnitud de l'impacte o la relació causal entre l'activitat i els seus efectes sobre la salut, s'han de prendre precaucions per tal d'evitar el dany.**»*

Malgrat això el referit resum executiu posa de manifest, igualment, que *«Tot i que la majoria de recerca epidemiològica i de laboratori no ha demostrat efectes sobre la salut, les troballes d'alguns estudis han fet qüestionar la possibilitat d'efectes carcinògens o d'altra mena que requereixen investigacions addicionals. Tanmateix, atesa la naturalesa dels estudis que s'estan duent a terme, probablement passaran molts anys abans que es pugui concloure de manera definitiva sobre el risc que suposen les emissions dels TM per a la salut».*

Així, a la pàgina 37 de l'informe, dins l'apartat relatiu als resultats dels estudis experimentals i, més concretament, en relació amb els *«efectes i resultats dels estudis experimentals sobre el càncer (I)»* s'afirma, en tractar els *«estudis a llarg termini sobre la inducció de càncer en animals»*, que *«La demostració que l'exposició de llarga durada a radiacions incrementa la incidència de tumors en animals seria l'evidència directa que aquelles radiacions són carcinògenes. Els estudis realitzats presenten resultats no concloents; mentre alguns no han evidenciat diferències significatives entre l'aparició de tumors en el grup exposat i en el grup control, o no han trobat que les radiacions produïssin efectes tumorals, altres han descrit un desenvolupament de tumors més elevat».*

Igualment, a l'apartat següent, relatiu als *«Efectes i resultats dels estudis experimentals sobre el càncer (II)»* s'afirma que *«Hi ha alguns estudis publicats que suggereixen que les radiacions d'RF poden tenir efectes epigenètics in vivo. Malgrat tot, l'evidència d'un efecte epigenètic de l'exposició a l'RF és equívoca, amb dificultats per replicar resultats positius. En un estudi experimental en ratolins transgènics per avaluar l'efecte de radiacions similars a les utilitzades pels TM digitals i agents químics, es va descriure un augment en la incidència de limfomes de tots els tipus (43% en els ratolins exposats versus el 22% en els controls). Aquest experiment no ha estat replicat i, encara que el repliquessin, caldrien més estudis per valorar la importància dels resultats en els éssers humans. Altres estudis sobre el possible efecte promotor de l'exposició a les radiacions en els càncers induïts químicament no han evidenciat canvis en la incidència d'aquests tumors (absència d'efecte tumorigen). Tot*

i que els efectes tèrmics de les radiacions podrien facilitar l'acció dels agents genotòxics, s'ha de valorar molt seriosament l'evidència relacionada amb els efectes epigenètics».

Per tot l'exposat, l'informe referit acaba afirmant, a l'apartat de Conclusions (pàg. 79) que «(...) *els TM encara no s'han fet servir el temps suficient per permetre una valoració epidemiològica exhaustiva del seu impacte sobre la salut, actualment no es pot excloure la possibilitat que hi hagi alguna associació entre la telefonia mòbil i el càncer*».

III. Règim jurídic aplicable a la qüestió plantejada

Amb caràcter previ, hem de dir que el règim jurídic aplicable a la qüestió que ens ocupa es pot estudiar des d'una triple vessant. En primer lloc, des del punt de vista de l'avaluació d'impacte ambiental necessària per tal de dur a terme l'elaboració d'un eventual Pla d'ordenació ambiental de les instal·lacions de telefonia mòbil i de radiocomunicació. En segon lloc, des del punt de vista de la prèvia llicència urbanística que requerirà la col·locació de qualsevol antena o dispositiu de telecomunicacions de qualsevol mena. Per últim, en tercer lloc, la llicència ambiental que serà preceptiva per tal de posar en funcionament aquests dispositius.

III.1. En relació amb l'avaluació d'impacte ambiental dels plans i programes en matèria de radiocomunicació

Els annexos del Reial decret legislatiu 1/2008, d'11 de gener, pel qual s'aprova el text refós de la Llei d'avaluació d'impacte ambiental, determinen la necessitat d'efectuar una avaluació d'impacte ambiental en relació amb «*Todos los proyectos incluidos en el anexo II cuando sea exigida la evaluación de impacto ambiental por la normativa autonómica*» (lletra d) del grup 9 de l'Annex I), així com en relació amb els «*proyectos que no estando recogidos en el anexo I ni II cuando así lo requiera la normativa autonómica y a solicitud del órgano ambiental de la Comunidad Autónoma en la que esté ubicado el proyecto, acreditando para ello que puedan tener efectos significativos en el medio ambiente. La exigencia de evaluación de impacto ambiental por la normativa autonómica podrá servir de acreditación a efectos de este apartado*» (lletra n) del grup 9 de l'Annex II). En aquest sentit, l'article 20 de la referida norma legal, precepte regulador de les

infraccions en matèria d'avaluació d'impacte ambiental, determina el següent: «1. Sin perjuicio de las infracciones que, en su caso, puedan establecer las Comunidades Autónomas, las infracciones en materia de evaluación de impacto ambiental en el caso de proyectos privados llevados a cabo por persona física o jurídica privada se clasifican en muy graves, graves y leves. // 2. Son infracciones muy graves: // (...) b) El inicio de la ejecución de un proyecto contemplado en el anexo II, que deba someterse a evaluación de impacto ambiental, sin haber obtenido previamente la correspondiente declaración de impacto ambiental o la decisión de no sometimiento a evaluación de impacto ambiental a que se refiere el artículo 17», en tant que l'article 21 de dita norma legal, regulador de les sancions corresponents a les infraccions en matèria d'avaluació d'impacte ambiental, preveu que «1. Las infracciones tipificadas en el artículo anterior darán lugar a la imposición de las siguientes sanciones: // a) En el caso de infracción muy grave: multa desde 240.040,85 hasta 2.404.048,42 euros. // b) En el caso de infracciones graves: multa desde 24.040,49 hasta 240.404,85 euros. // c) En el caso de infracciones leves: multa de hasta 24.040,49 euros. // 2. Las sanciones se impondrán atendiendo a las circunstancias del responsable, grado de culpa, reiteración, participación y beneficio obtenido y grado del daño causado al medio ambiente o del **peligro en que se haya expuesto la salud de las personas**, de conformidad con lo establecido en el artículo 131.3 de la Ley 30/1992, de 26 de noviembre. (...)».

Igualment, des del punt de vista de la normativa estatal en la matèria hem de tenir en compte la Llei 9/2006, de 28 d'abril, reguladora de l'avaluació dels efectes de determinats plans i programes en el medi ambient. Al respecte, l'article 2, d) de l'esmentada Llei 9/2006 defineix l'avaluació ambiental com «el proceso que permite la integración de los aspectos ambientales en los planes y programas mediante la preparación del informe de sostenibilidad ambiental, de la celebración de consultas, de la consideración del informe de sostenibilidad ambiental, de los resultados de las consultas y de la memoria ambiental, y del suministro de información sobre la aprobación de los mismos». En aquest sentit, l'article 3 de la norma referida, regulador del seu àmbit d'aplicació, preveu el següent: «1. Serán objeto de evaluación ambiental, de acuerdo con esta Ley, los planes y programas, así como sus modificaciones, que puedan tener efectos significativos sobre el medio ambiente y que cumplan los dos requisitos siguientes: // a) Que se elaboren o aprueben por una Administración pública. // b) Que su elaboración y aprobación venga exigida por una disposición legal o reglamentaria o por acuerdo del Consejo de Ministros o del Consejo de Gobierno de una Comunidad Autónoma. // 2. Se entenderá que tienen efectos significativos sobre el medio ambiente aquellos planes y programas que tengan cabida en alguna de las siguientes categorías: // a) Los que establezcan el marco para la futura autorización de proyectos legalmente sometidos a evaluación de impacto

*ambiental en las siguientes materias: agricultura, ganadería, silvicultura, acuicultura, pesca, energía, minería, industria, transporte, gestión de residuos, gestión de recursos hídricos, ocupación del dominio público marítimo terrestre, **telecomunicaciones**, turismo, ordenación del territorio urbano y rural, o del uso del suelo. (...)*».

D'altra banda, l'article 5.2 de la norma legal esmentada, regulador de l'Administració competent per a l'elaboració i l'aprovació dels plans i programes, determina que «2. En el caso de planes y programas cuya elaboración o aprobación corresponda a las entidades locales, las actuaciones previstas en esta Ley corresponderán a la Administración que determine la legislación autonómica».

Més concretament, quant a l'avaluació ambiental, l'article 7 de la Llei 9/2006, de 28 d'abril, que les regula, fa aquestes determinacions: «1. La legislación reguladora de los planes y programas introducirá en el procedimiento administrativo aplicable para su elaboración y aprobación un **proceso de evaluación ambiental** en el que el órgano promotor integrará los aspectos ambientales y que constará de las siguientes actuaciones: // a) La elaboración de un **informe de sostenibilidad ambiental**, cuya amplitud, nivel de detalle y grado de especificación será determinado por el órgano ambiental. // b) La celebración de consultas. // c) La elaboración de la **memoria ambiental**. // d) La consideración del informe de sostenibilidad ambiental, del resultado de las consultas y de la memoria ambiental en la toma de decisiones. // e) La publicidad de la información sobre la aprobación del plan o programa (...)».

Així mateix, l'article 8 d'aquesta norma legal, regulador de l'informe de sostenibilitat ambiental, determina el següent: «1. En el informe de sostenibilidad ambiental, el órgano promotor debe identificar, describir y evaluar los probables efectos significativos sobre el medio ambiente que puedan derivarse de la aplicación del plan o programa, así como unas alternativas razonables, técnica y ambientalmente viables, incluida entre otras la alternativa cero, que tengan en cuenta los objetivos y el ámbito territorial de aplicación del plan o programa. A estos efectos, se entenderá por alternativa cero la no realización de dicho plan o programa. // 2. El informe de sostenibilidad ambiental facilitará la información especificada en el anexo I, así como aquella que se considere razonablemente necesaria para asegurar la calidad del informe. A estos efectos, se tendrán en cuenta los siguientes extremos: // a) Los conocimientos y métodos de evaluación existentes. // b) El contenido y nivel de detalle del plan o programa. // c) La fase del proceso de decisión en que se encuentra. // d) La medida en que la evaluación de determinados aspectos necesita ser complementada en otras fases de dicho proceso, para evitar su repetición (...)».

Alhora, l'article 9 de la norma legal referida, regulador de l'abast de l'informe de sostenibilitat ambiental, determina que «1. *La amplitud, nivel de detalle y el grado de especificación del informe de sostenibilidad ambiental se determinará por el órgano ambiental, tras identificar y consultar a las Administraciones públicas afectadas y al público interesado. // Se considerarán Administraciones públicas afectadas, exclusivamente a los efectos de esta Ley, aquellas que tienen competencias específicas en las siguientes materias: biodiversidad, población, **salud humana**, fauna, flora, tierra, agua, aire, factores climáticos, bienes materiales, patrimonio cultural, incluido el patrimonio histórico, paisaje, la ordenación del territorio y el urbanismo. (...)*».

El contingut d'aquest informe de sostenibilitat ambiental ve previst per l'Annex I de la referida Llei 9/2006, de 28 d'abril, segons el qual el mateix haurà de tenir en compte, entre altres qüestions, «f) *Los probables efectos significativos en el medio ambiente, incluidos aspectos como la biodiversidad, la población, la salud humana, la fauna, la flora, la tierra, el agua, el aire, los factores climáticos, los bienes materiales, el patrimonio cultural, incluido el patrimonio histórico, el paisaje y la interrelación entre estos factores. // g) Las medidas previstas para prevenir, reducir y, en la medida de lo posible, contrarrestar cualquier efecto significativo negativo en el medio ambiente por la aplicación del plan o programa. // (...) k) Un informe sobre la viabilidad económica de las alternativas y de las medidas dirigidas a prevenir, reducir o paliar los efectos negativos del plan o programa*», en tant que, segons l'Annex II d'aquesta norma, dintre dels criteris per tal de determinar la possible significació dels efectes sobre el medi ambient, cal tenir en compte els riscos per a la salut humana o el medi ambient (lletra d) de l'Annex II). Així mateix, les consultes requerides per l'article 7.1, b) de la Llei vénen detallades als seus articles 10 i 11, en tant que la memòria ambiental prevista per l'article 7.1, c) de la Llei es desenvolupa a l'article 12, tot preveient l'article 13 d'aquesta l'elaboració d'una proposta del pla o programa, en tant que el seu article 14 preveu la publicitat del contingut del referit pla o programa.

Des del punt de vista de la normativa autonòmica en la matèria, hem de tenir en compte la Llei 6/2009, de 28 d'abril, d'avaluació ambiental de Catalunya (d'ara endavant LEAC). L'article 2, a) de la LEAC comença definint l'avaluació ambiental com «*el procés d'integració de les consideracions ambientals en la preparació, l'aprovació i el seguiment dels plans i programes que poden tenir efectes significatius sobre el medi ambient. L'avaluació ambiental inclou la preparació d'un informe de sostenibilitat ambiental del pla o*

programa, la realització de consultes i el tràmit de participació pública, la consideració d'aquests aspectes en la memòria ambiental que s'adopti i el seguiment posterior dels efectes de l'execució del pla o programa sobre el medi ambient».

En aquest sentit, l'article 3 de la LEAC, regulador dels principis rectors de l'avaluació ambiental, preveu que *«L'avaluació ambiental de plans i programes pretén assolir un alt nivell de protecció del medi ambient i es regeix pels principis següents: // a) La incorporació de criteris ambientals adequats als diversos nivells del planejament. // b) La racionalitat, l'eficàcia i l'eficiència, tenint en compte els costos ambientals. // c) La compatibilització dels requeriments del present amb les necessitats de les futures generacions».*

En aquest sentit, quant als plans i programes sotmesos a avaluació ambiental, cal tenir en compte els preceptes de la LEAC següents:

a) Segons l'article 5 d'aquesta norma legal, «1. S'han de sotmetre a avaluació ambiental: // a) Els plans i els programes relacionats en l'annex 1. // b) Els plans i els programes que compleixin els requisits establerts per l'article 6. // c) Les modificacions de plans i programes a què fan referència les lletres a i b en els casos i amb les condicions que especifica l'article 7. // d) Els plans i els programes a què fa referència l'article 8 si així es resol en la decisió prèvia d'avaluació ambiental. (...).».

b) Segons l'article 6 de la mateixa norma legal, «1. Els plans i els programes que poden tenir efectes significatius sobre el medi ambient resten sotmesos a avaluació ambiental si són exigits per una disposició legal o reglamentària o per acord del Govern. // 2. S'entén que tenen efectes significatius sobre el medi ambient els plans i els programes que estableixen el marc per a l'autorització de projectes sotmesos a avaluació d'impacte ambiental, en els supòsits següents: // a) Els instruments de planejament territorial. // b) Els instruments de planejament urbanístic. // c) Els plans i els programes relatius a l'agricultura, la ramaderia, la silvicultura, la pesca i l'aqüicultura, l'energia, la indústria, el transport i la mobilitat, la gestió de residus, la gestió de recursos hídrics, l'ocupació del domini públic marítimoterrestre, la mineria, les telecomunicacions, el turisme, els equipaments comercials, els espais naturals i la biodiversitat. // d) Els plans i els programes de prevenció de riscos amb una potencial incidència ambiental significativa. (...).».

c) L'article 7 afegeix «1. S'han de sotmetre a avaluació ambiental les següents modificacions de plans i programes: // a) Les modificacions dels plans i els programes a què fan referència l'article 6 i l'annex 1 que constitueixin modificacions substancials de les estratègies, les directrius i les propostes o de la cronologia dels plans i els programes, sempre que produeixin diferències apreciables en les característiques dels efectes previstos sobre el medi ambient. // b) Les modificacions que estableixin el marc per a l'autorització

en un futur de projectes i activitats sotmesos a avaluació d'impacte ambiental. // c) Les modificacions del planejament urbanístic general que alterin la classificació de sòl no urbanitzable o que n'alterin la qualificació; en aquest darrer cas, si les noves qualificacions comporten l'admissió de nous usos o de més intensitats d'ús respecte a l'ordenació que es modifica. // d) La resta de modificacions dels plans d'ordenació urbanística municipal que constitueixin modificacions substancials de les estratègies, les directrius i les propostes o de la cronologia del pla que produeixin diferències apreciables en les característiques dels efectes previstos sobre el medi ambient, llevat de les que afectin únicament el sòl urbà. // e) Les modificacions que puguin comportar repercussions sobre el medi ambient que no hagin estat avaluades anteriorment, llevat de les modificacions del planejament urbanístic. (...)».

d) Segons l'article 8 de la citada norma legal, «1. S'han de sotmetre a avaluació ambiental, si així es resol en la decisió prèvia d'avaluació ambiental, els plans i els programes següents: // a) Els plans i els programes a què fa referència l'article 6 que estableixin l'ús de zones d'àmbit territorial reduït. // b) Els plans i els programes no inclosos en l'article 6 que estableixin el marc per a la futura autorització de projectes i activitats sotmesos a avaluació d'impacte ambiental. // c) Els plans directors urbanístics. // d) Els plans parcials urbanístics que desenvolupin planejament urbanístic general que no ha estat objecte d'avaluació ambiental. // e) Les modificacions dels plans a què fan referència les lletres a, b, c i d que comportin una modificació substancial de les estratègies, les directrius i les propostes o de la cronologia del pla que produeixin diferències apreciables en les característiques dels efectes previstos sobre el medi ambient. // f) Els plans d'instal·lacions i equipaments esportius. // g) Qualsevol altre pla o programa el promotor dels quals sol·liciti sotmetre'ls a avaluació ambiental atenent-ne les circumstàncies especials de risc ambiental o de repercussions per al medi. (...)».

Quant als procediments a seguir per tal de dur a terme l'avaluació ambiental, l'article 14 de la LEAC en preveu, essencialment, dos. D'una banda, «Els plans i els programes a què fan referència l'article 6 i l'annex 1 i les modificacions a què es refereix l'article 7 han de seguir, en el curs d'ésser elaborats, un procediment d'avaluació ambiental que ha de complir el que estableixen els articles 17 a 28» (article 14.1 de la LEAC), en tant que, d'altra banda, «Els plans i els programes i les modificacions a què es refereix l'article 8 s'han de sotmetre al procediment de decisió prèvia d'avaluació ambiental que estableixen els articles 15 i 16. Si en la decisió prèvia es determina que el futur pla o programa, o modificació, analitzat produirà efectes ambientals significatius, ha de seguir, durant la seva elaboració, un procediment d'avaluació ambiental que ha de complir el que estableixen els articles 21 a 28» (article 14.2 de la LEAC).

En tots dos casos hem de dir que el procediment previst per l'article 14.1 de la LEAC ha de tenir en compte «Una estimació preliminar dels efectes ambientalment significatius que es poden derivar de l'execució dels plans i programes, inclosos els relatius als riscos de protecció civil» (article 15.2, d) de la LEAC), en tant que el que preveu l'article 14.2 ha de tenir en compte igualment «La identificació, la descripció i l'avaluació de les alternatives raonables, tècnicament i ambientalment viables, inclosa, entre altres, l'alternativa zero, que tinguin en compte l'objectiu i l'àmbit d'aplicació geogràfic del pla o programa, i també els probables efectes significatius sobre el medi ambient que derivin de l'aplicació de l'alternativa elegida» (article 21.2, b) de la LEAC), així com les mesures protectores, correctores i compensatòries dels impactes ambientals identificats al llarg del procediment d'avaluació (article 24.3, a) de la LEAC).

Per últim, l'apartat segon de la disposició addicional tercera de la LEAC, reguladora de la compatibilitat dels instruments d'avaluació ambiental, determina que «2. Els plans i els programes respecte dels quals és exigible la tramitació d'un procediment d'avaluació ambiental en virtut del que disposa aquesta Llei, i que poden ésser sotmesos, a més, a un altre tipus de procediment d'avaluació ambiental en virtut de la seva normativa sectorial, han de seguir únicament el procediment d'avaluació ambiental que estableix aquesta Llei, les disposicions de la qual prevalen en cas de contradicció amb el que estableixen els procediments d'avaluació sectorials», en tant que la disposició addicional cinquena de la LEAC preveu determinades especificitats pel que fa a l'avaluació ambiental del planejament urbanístic, tot havent-se de tenir en compte el fet de que, segons el punt 3.8 de l'Annex I de la LEAC, **resta sotmès a avaluació ambiental, en matèria de telecomunicacions, el Pla d'ordenació ambiental de les instal·lacions de telefonia mòbil i de radiocomunicació.**

Tot plegat amb l'afegitó que l'apartat primer de l'Annex III de la LEAC, en regular el contingut de l'informe de sostenibilitat ambiental del pla o programa, preveu que, entre altres qüestions, s'hauran de tenir en compte els aspectes següents: «h) Els probables efectes significatius del pla o programa (secundaris, acumulatius, sinèrgics, a curt, mitjà o llarg termini, permanents, temporals, positius i negatius) sobre el medi ambient i la metodologia emprada per a analitzar-los, inclosos aspectes com el patrimoni, la biodiversitat, la població, la **salut humana**, la fauna, la flora, la terra, l'aigua, l'aire, l'energia, els factors climàtics, els béns materials, el patrimoni cultural, inclòs el patrimoni històric, el patrimoni geològic, el paisatge i la interrelació entre tots aquests aspectes. // i) Les

mesures previstes per tal de prevenir, reduir i, en tant que sigui possible, compensar tots els efectes negatius importants en el medi ambient que es puguin derivar de l'aplicació del pla o programa. S'hi han d'incloure les determinacions ambientals necessàries per a orientar la formulació i l'avaluació dels plans i programes previstos per al seu desenvolupament. (...)».

Igualment, segons l'apartat segon del referit Annex III de la LEAC, l'informe de sostenibilitat ambiental ha de contenir igualment «a) Un estudi sociodemogràfic de la població de l'àrea d'influència. // b) La descripció de les zones habitades properes o futures, les distàncies crítiques i l'anàlisi dels factors de risc per a la salut de les poblacions limítrofes, segons llur naturalesa. // c) Una valoració integral de la incidència del projecte sobre factors com els moviments de població, la implantació d'activitats o la necessitat de noves infraestructures, entre altres. (...)». **ahora que, segons l'Annex II de la LEAC, per tal d'adoptar la decisió prèvia d'avaluació ambiental de plans i programes cal tenir igualment en consideració, entre altres qüestions, la superació dels nivells o dels valors límits de la qualitat del medi ambient.**

En aquest sentit, quant als valors límits d'immissió, hem de tenir en compte el Reial decret 1066/2001, de 28 de setembre, pel qual s'aprovà el reglament que determina les condicions de protecció del domini públic radioelèctric, les restriccions a les emissions radioelèctriques i les mesures de protecció sanitària davant aquestes emissions. Així, l'article 1 del referit Reglament determina que té per objecte «(...) el desarrollo de la Ley 11/1998, de 24 de abril, General de Telecomunicaciones, en lo relativo al establecimiento de condiciones de protección del dominio público radioeléctrico, a la autorización, planificación e inspección de instalaciones radioeléctricas en relación con los límites de exposición a las emisiones, el establecimiento de otras restricciones a las emisiones radioeléctricas, la evaluación de equipos y aparatos y el régimen sancionador aplicable. Asimismo, se desarrolla la Ley 14/1986, de 25 de abril, General de Sanidad, en relación con el establecimiento de límites de exposición para la protección sanitaria y la evaluación de riesgos por emisiones radioeléctricas».

Igualment, l'article 7 de l'esmentat reglament, regulador de l'avaluació sanitària dels riscos per emissions radioelèctriques, determina que «En función de la evidencia científica disponible y de la información facilitada por el Ministerio de Ciencia y Tecnología, el Ministerio de Sanidad y Consumo, en coordinación con las Comunidades Autónomas, evaluará los riesgos sanitarios potenciales de la exposición del público en general a las emisiones

radioeléctricas. // En la evaluación se tendrán en consideración el número de personas expuestas, sus características epidemiológicas, edad, partes del organismo expuestas, tiempo de exposición, condiciones sanitarias de las personas y otras variables que sean relevantes para la evaluación. // El Ministerio de Sanidad y Consumo, en coordinación con las Comunidades Autónomas, desarrollará los criterios sanitarios destinados a evaluar las fuentes y prácticas que puedan dar lugar a la exposición a emisiones radioeléctricas de la población, con el fin de aplicar medidas para controlar, reducir o evitar esta exposición. La aplicación de estas medidas se realizará en coordinación con el Ministerio de Ciencia y Tecnología. (...)».

Per últim, dintre de l'article 8 de l'esmentat reglament, regulador de determinats requisits per a l'autorització, criteris de planificació i instal·lació d'estacions radioelèctriques, es preveu que «7. En la planificación de las instalaciones radioeléctricas, los titulares de las mismas deberán tener en consideración, entre otros criterios, los siguientes: // a) **La ubicación, características y condiciones de funcionamiento de las estaciones radioeléctricas deben minimizar los niveles de exposición del público en general a las emisiones radioeléctricas con origen tanto en éstas como, en su caso, en los terminales asociados a las mismas, manteniendo una adecuada calidad del servicio.** // b) **En el caso de instalación de estaciones radioeléctricas en cubiertas de edificios residenciales, los titulares de instalaciones radioeléctricas procurarán, siempre que sea posible, instalar el sistema emisor de manera que el diagrama de emisión no incida sobre el propio edificio, terraza o ático.** // c) **La compartición de emplazamientos podría estar condicionada por la consiguiente concentración de emisiones radioeléctricas.** // d) **De manera particular, la ubicación, características y condiciones de funcionamiento de las estaciones radioeléctricas debe minimizar, en la mayor medida posible, los niveles de emisión sobre espacios sensibles, tales como escuelas, centros de salud, hospitales o parques públicos**».

Si tornem a l'àmbit autonòmic, cal tenir en compte igualment el Decret 148/2001, de 29 de maig, pel qual es regula l'ordenació ambiental de les instal·lacions de telefonia mòbil i altres instal·lacions de radiocomunicació. Així, segons l'article 3, precepte regulador de les seves finalitats, té per objecte «a) *Harmonitzar el desplegament de les xarxes de radiocomunicació amb l'objectiu d'assolir un nivell alt de protecció del medi i de la població.* // b) *Afavorir la integració de les instal·lacions a què fa referència l'article 2 a l'entorn en què es situen*», mentre que l'article 9, regulador de l'ordenació dels emplaçaments dins de les demarcacions urbanes,

preveu que *«9.1 L'ordenació de l'emplaçament de les instal·lacions a la demarcació urbana es pot dur a terme per l'ajuntament mitjançant una ordenança municipal específica que s'ha de formular atenent els objectius, principis, criteris i normes tècniques i de seguretat que es fixen en aquest Decret. // 9.2. L'ordenació dels emplaçaments de les instal·lacions en la demarcació urbana es pot completar mitjançant l'aprovació d'un pla especial urbanístic. // La redacció del Pla especial es duu a terme atenent el programa d'implantació i desenvolupament de la xarxa d'instal·lacions que cada operador ha de presentar a l'ajuntament »*. Igualment, l'article 12 d'aquest mateix Decret determina, en regular els diferents sistemes d'intervenció administrativa en matèria d'instal·lacions de radiocomunicació, que *«12.1 Les instal·lacions fixes de radiocomunicació resten sotmeses als sistemes d'intervenció administrativa en matèria d'urbanisme i de medi ambient. // 12.2. La intervenció administrativa en matèria d'urbanisme es regeix per la legislació de règim local i urbanística aplicable. // 12.3. La intervenció administrativa en matèria ambiental es regeix per la Llei 3/1998, de 27 de febrer, de la intervenció integral de l'Administració ambiental»*.

III.2. En relació amb la intervenció administrativa local en matèria d'instal·lacions de radiocomunicació: la llicència urbanística

Pel que fa en aquest tema, cal dir que l'article 187 del Decret Legislatiu 1/2010, de 3 d'agost, pel qual s'aprovà el text refós de la Llei d'urbanisme de Catalunya (en endavant TRLUC), precepte regulador dels actes subjectes a llicència, determina, pel que fa al que disposa l'article 12 del Decret 148/2001, de 29 de maig, pel qual es regula l'ordenació ambiental de les instal·lacions de telefonia mòbil i altres instal·lacions de radiocomunicació, que *«1. Están sujetos a la licencia urbanística previa, en los términos establecidos por esta Ley, por el planeamiento urbanístico y por las ordenanzas municipales, todos los actos de transformación o utilización del suelo o del subsuelo, de edificación, de construcción o de derribo de obras. // 2. Restan sujetos a la licencia urbanística las actuaciones siguientes: // (...) q) La instalación de líneas eléctricas, telefónicas u otras similares y la colocación de antenas o dispositivos de telecomunicaciones de cualquier tipo»*.

En conseqüència, la realització de qualsevol construcció tendent a la instal·lació d'un dispositiu de telecomunicacions sense la prèvia obtenció de la llicència municipal pertinent comportarà, de forma

ineludible, l'aplicació del règim legal previst per la normativa urbanística catalana, d'acord amb el que preveu per als preceptes següents:

a) L'article 199 del TRLUC, regulador dels procediments per a la protecció de la legalitat urbanística: *«Todas las acciones o las omisiones que presuntamente comporten vulneración de las determinaciones contenidas en esta Ley, en el planeamiento urbanístico o en las ordenanzas urbanísticas municipales, sujetos a sanción de conformidad con lo que establecen esta Ley y el reglamento que la desarrolle, deben dar lugar a las actuaciones administrativas necesarias para aclarar los hechos y, subsiguientemente, o bien directamente, si no se requiere información previa, a la incoación de un expediente de protección de la legalidad urbanística»*. Igualment, segons l'apartat segon del precepte anterior, **«La potestad de protección de la legalidad urbanística es de ejercicio preceptivo. El ejercicio de esta potestad da lugar a la instrucción y la resolución de un procedimiento o de más de uno que tienen por objeto, conjuntamente o separadamente, la adopción de las medidas siguientes: a) La restauración de la realidad física alterada y del orden jurídico vulnerado. // b) La imposición de sanciones. // c) La determinación de los daños y los perjuicios causados»**.

b) L'article 205 del TRLUC, regulador de les ordres de suspensió d'obres i dels requeriments de legalització, preveu el següent: *«1. Si los actos de edificación o de uso del suelo y el subsuelo que especifica el artículo 187 se efectúan sin licencia o sin orden de ejecución o no se ajustan a las condiciones que se señalan, el alcalde o alcaldesa, una vez incoado el expediente de protección de la legalidad urbanística, debe dictar una primera resolución de suspensión provisional e inmediata de estos actos, y debe ratificar o modificar la resolución de suspensión provisional dentro de los quince días posteriores al vencimiento del plazo de audiencia de quince días que se otorga a las personas afectadas al notificarles la primera resolución. // 2. En el caso de ratificación de la resolución de suspensión, o si se acuerda la incoación de un expediente de restauración de la realidad física alterada en relación a obras o actuaciones no autorizadas o no ajustadas a las condiciones señaladas que ya se han ejecutado, se requiere a la persona interesada para que, en el plazo de dos meses contados desde la notificación correspondiente, solicite la licencia pertinente o, si procede, ajuste las obras a la licencia o a la orden de ejecución, excepto que éstas sean manifiestamente ilegalizables. // 3. La suspensión provisional, en el supuesto de que no se ratifique en el plazo de quince días, resta automáticamente sin efecto, sin perjuicio que la administración pueda posteriormente dictar una nueva resolución de suspensión. (...)»*.

c) L'article 206 del TRLUC, regulador de la restauració de la realitat física alterada, determina que *«1. Una vez transcurrido el plazo de dos meses establecido por el artículo 205 sin que se haya solicitado la licencia correspondiente, o sin que se hayan ajustado las obras o las actuaciones a las condiciones señaladas, el ayuntamiento, mediante la resolución del procedimiento de restauración, debe acordar el derribo de las obras, a cargo de la persona interesada, y tiene que impedir definitivamente los usos a que podían dar lugar. Debe proceder de la misma manera de si las obras son manifiestamente ilegales o si la licencia se deniega porque la concesión de ésta sería contraria a las prescripciones del ordenamiento urbanístico. // 2. Si, en el supuesto a que se refiere el apartado 1, la persona interesada no ejecuta el acuerdo en el plazo de un mes, el alcalde o alcaldesa puede acordar la **ejecución subsidiaria, sin perjuicio de la imposición de multas coercitivas** de acuerdo con el artículo 225. (...)»*.

d) L'article 264 del Decret 305/2006, de 18 de juliol, pel qual s'aprovà el Reglament de desenvolupament de la Llei d'urbanisme de Catalunya, regulador de les disposicions generals dels procediments de protecció de la legalitat urbanística, preveu el següent: *«1. El ejercicio de la potestad de protección de la legalidad urbanística debe dar lugar, de acuerdo con lo establecido por el artículo 191.2 de la Ley de Urbanismo, a la instrucción y la resolución de un procedimiento o de más de uno que tienen por objeto, conjuntamente o separadamente, la adopción de las medidas siguientes: // a) La restauración de la realidad física alterada y del orden jurídico vulnerado. // b) La imposición de sanciones. // c) La determinación de los daños y los perjuicios causados. // 2. La restauración de la realidad física alterada y del orden jurídico vulnerado tiene por objeto hacer efectiva la tutela y la protección de la normativa y del planeamiento urbanístico, adecuando a esta normativa y planeamiento urbanísticos la realidad física o el orden jurídico. En caso de transmisión de fincas, la nueva persona titular se subroga en las obligaciones derivadas de las medidas de restauración de la realidad física alterada y del orden jurídico vulnerado acordadas por la administración competente. // 3. La restauración de la realidad física alterada y del orden jurídico vulnerado, cuando tiene por objeto actos de edificación o de uso del suelo y del subsuelo que se efectúan sin licencia u orden de ejecución, o que no se ajustan a las condiciones que se señalan en ellas, comprende las actuaciones siguientes: // a) La suspensión de obras y de actuaciones en curso, en su caso. // b) La determinación del carácter legalizable o no legalizable de las obras o actuaciones, en curso o finalizadas. // c) La adopción de las medidas necesarias para ajustar la realidad física y el orden jurídico a la normativa y el planeamiento urbanísticos. // 4. La administración competente para ejercer la*

potestad de protección de la legalidad urbanística debe resolver, en el mismo procedimiento o en procedimientos separados, sobre la restauración de la realidad física alterada y del orden jurídico vulnerado, sobre la imposición de las sanciones que procedan y sobre el resarcimiento a la administración de los daños y perjuicios causados a los bienes e intereses públicos de la administración, como consecuencia de actuaciones constitutivas de infracción urbanística».

e) L'article 265 de l'esmentat Reglament de desenvolupament de la Llei d'urbanisme de Catalunya, regulador de les actuacions prèvies als procediments de protecció de la legalitat urbanística, preveu que *«1. Antes de incoar un procedimiento de protección de la legalidad urbanística, se pueden realizar las actuaciones previas necesarias para aclarar los hechos y determinar los presuntos responsables. (...) // 2. El órgano competente tiene que incoar el procedimiento de protección de la legalidad urbanística si tiene conocimiento de cualquier acción u omisión que presuntamente vulnere la legalidad urbanística, una vez concluidas, en su caso, las actuaciones previas de averiguación de los hechos y emitidos los correspondientes informes previos de carácter técnico y jurídico. // La incoación se efectúa de oficio, por petición razonada de otros órganos a partir de sus servicios de inspección, o por denuncia presentada por cualquier persona. // 4. La incoación debe ser notificada al presunto infractor o infractora, a las personas interesadas y a las administraciones que han instado o que han denunciado los hechos. // 5. La misma resolución de incoación que dé lugar al inicio del procedimiento de protección de la legalidad urbanística puede incorporar las medidas provisionales que procedan, entre las previstas en el artículo 266 de este Reglamento. // 6. Las personas que sean parte en un procedimiento de protección de la legalidad urbanística tienen el deber de identificar, ante la administración actuante, a otras personas interesadas que no hayan comparecido».*

f) L'article 268 de l'anterior Reglament de desenvolupament de la Llei d'urbanisme de Catalunya, regulador del procediment de restauració en casos d'obres o d'actuacions ja executades, determina que *«1. El procedimiento de restauración de la realidad física alterada y del orden jurídico vulnerado se puede incoar siempre y cuando no haya transcurrido el plazo de seis años desde la finalización de las obras o actuaciones, sin perjuicio de lo que establecen los artículos 202 y 219.6 de la Ley de Urbanismo. // 2. En el caso de obras o actuaciones sin licencia u orden de ejecución, o sin ajustarse a sus condiciones, ya finalizadas, el órgano municipal competente, una vez incoado el procedimiento de restauración tiene que acordar, según corresponda y previa audiencia por un plazo mínimo de quince días a la persona interesada, alguno de los requerimientos previstos en las letras a) y b) del apartado 3 del artículo 267 de este Reglamento, y tramitar el*

procedimiento de acuerdo con lo que establecen los apartados 4 a 9 del mencionado artículo 267 de este Reglamento».

g) L'article 267 de l'anterior Reglament de desenvolupament de la Llei d'urbanisme de Catalunya, regulador del procediment de restauració per a les obres i actuacions encara en curs, preveu, pel que aquí ens interessa, el següent: «(...)3. En el supuesto de que se ratifique la procedencia de tramitar el procedimiento de protección de la legalidad urbanística, el órgano competente tiene que acordar: // a) Requerir a la persona interesada para que, en el plazo de dos meses desde la notificación de la resolución, proceda a solicitar la licencia o la modificación de licencia correspondiente. // b) En el supuesto de que las obras tengan carácter manifiestamente ilegalizable y así hayan sido calificadas por el órgano competente para la incoación del procedimiento, requerir a la persona interesada para que ejecute, en el plazo de un mes, las medidas de restauración de la realidad física o jurídica alterada que se establezcan y, en su caso, ajuste su actuación a la licencia u orden de ejecución otorgadas. // 4. En el supuesto de que se haya efectuado el requerimiento de legalización previsto en la letra a) del apartado 3 de este artículo, el órgano competente si la persona interesada no solicita la licencia en el plazo establecido o ésta es denegada, tiene que requerirla para que en el plazo de un mes proceda a la restauración de la realidad física o jurídica alterada, mediante la ejecución de las obras o actuaciones que se establezcan. El órgano competente tiene que efectuar este requerimiento en el plazo de un mes desde la fecha en que finalice el plazo para la legalización o desde la fecha de denegación de la licencia. (...) 6 Los requerimientos de restauración a los que hacen referencia (...) el apartado 4 de este artículo tienen que contener la advertencia expresa que, transcurrido el plazo de un mes sin haber procedido a la restauración, el órgano competente procederá a la ejecución forzosa, mediante la imposición de multas coercitivas en los términos del artículo 217.1 de la Ley de Urbanismo y el artículo 277 de este Reglamento, o a la ejecución subsidiaria a cargo de la persona interesada. // 7. La persona interesada, en el caso de que el plazo de un mes sea insuficiente para cumplir el requerimiento de restauración, puede presentar ante la administración competente un programa de restauración, en el cual fije el plazo exacto que necesita para el cumplimiento del mencionado requerimiento. El programa de restauración debe ser aprobado por la administración y, en todo caso, las obras o actuaciones se tienen que iniciar dentro del primer mes otorgado. // 8. Transcurrido el plazo de un mes para proceder al cumplimiento del requerimiento de restauración, o el plazo que establezca el programa de restauración, en caso de inactividad de la persona interesada, el órgano competente tiene que acordar la ejecución forzosa, de acuerdo con el apartado 5 de este artículo, que tiene que iniciar en el plazo de un mes. // 9. Se pueden aplicar,

entre otras medidas que sean adecuadas, las siguientes medidas de restauración de la realidad física o jurídica alterada, según los casos: a) Derribo de las obras ilegales. (...) // e) Reconstrucción de partes de edificios, instalaciones y otras construcciones que hayan sido derribadas o modificadas de manera ilegal (...) constituyan partes estructurales de los edificios (...).».

h) L'article 225 del TRLUC, regulador de la imposició de multes coercitives com a conseqüència de l'incompliment de les resolucions de restauració i altres acords, preveu que *«1. Una vez finalizado el plazo determinado para que la persona interesada lleve a cabo las actuaciones de restauración del subsuelo, del suelo o del vuelo al estado anterior a la comisión de la infracción, si estas actuaciones no se han llevado a cabo, la administración competente tiene que optar, en el plazo máximo de un mes, entre la ejecución subsidiaria o la concesión de un nuevo plazo para que la persona inculpada haga las actuaciones que sean necesarias, y así sucesivamente, y puede imponer multas coercitivas por el incumplimiento de los plazos fijados por una cuantía de 300 a 3.000 euros. // 2. Se pueden imponer multas coercitivas, en los términos fijados por el apartado 1, en los supuestos siguientes: // a) Incumplimiento de órdenes de ejecución urbanística. // b) Incumplimiento de órdenes de suspensión de actos de parcelación, de urbanización, de uso del suelo y de edificación. // c) Incumplimiento de cualquier medida cautelar acordada en materia de protección de la legalidad urbanística».*

i) L'article 266 de l'anterior Reglament de desenvolupament de la Llei d'urbanisme de Catalunya, regulador de les mesures provisionals, preveu que *«1. Conjuntamente con el acuerdo de incoación del procedimiento de protección de la legalidad urbanística, o posteriormente en su caso, se pueden adoptar las medidas provisionales necesarias para garantizar la efectividad de la resolución del procedimiento. // 2. Si el procedimiento de protección de la legalidad urbanística se refiere a actos de edificación o de uso del suelo y el subsuelo, sin licencia ni orden de ejecución, o que no se ajustan a las condiciones que se señalan en ellas, que están en curso, procede acordar la suspensión de estos actos, en los términos que establecen los apartados 1, 3 y 4 del artículo 197 de la Ley de Urbanismo y los apartados 1 y 2 del artículo 267 de este Reglamento. // 3. Además de la suspensión a que hace referencia el apartado anterior, en los procedimientos de protección de la legalidad urbanística también se pueden adoptar, entre otras, las medidas provisionales siguientes: // a) Retirada de los materiales a utilizar para la ejecución de la obra o del uso presuntamente ilegales. // b) Precinto o retirada de la maquinaria, y clausura de los accesos a fin de impedir el desarrollo del uso y de las obras en curso de ejecución, presuntamente ilegales. // c) Requerimiento de suspensión cautelar de los*

suministros de agua, energía eléctrica, gas y telefonía y, si procede, de la tramitación de la correspondiente contratación. // d) Dar cuenta de las medidas decididas al órgano competente para el otorgamiento de cédulas de habitabilidad a los efectos de la suspensión de este otorgamiento. // e) Si la incoación la adopta la Generalidad de Cataluña, comunicación de los pronunciamientos adoptados al ayuntamiento respectivo para que tengan los efectos que correspondan en la resolución de la licencia de ocupación o de primera utilización del edificio».

j) Per últim, l'article 225 del TRLUC, precepte regulador de la imposició de multes coercitives en cas d'incompliment de les resolucions de restauració, així com d'altres acord, determina que *«1. Una vez finalizado el plazo determinado para que la persona interesada lleve a cabo las actuaciones de restauración del subsuelo, del suelo o del vuelo al estado anterior a la comisión de la infracción, si estas actuaciones no se han llevado a cabo, la administración competente tiene que optar, en el plazo máximo de un mes, entre la ejecución subsidiaria o la concesión de un nuevo plazo para que la persona inculpada haga las actuaciones que sean necesarias, y así sucesivamente, y puede imponer multas coercitivas por el incumplimiento de los plazos fijados por una cuantía de 300 a 3.000 euros. // 2. Se pueden imponer multas coercitivas, en los términos fijados por el apartado 1, en los supuestos siguientes: // a) Incumplimiento de órdenes de ejecución urbanística. // b) Incumplimiento de órdenes de suspensión de actos de parcelación, de urbanización, de uso del suelo y de edificación. // c) Incumplimiento de cualquier medida cautelar acordada en materia de protección de la legalidad urbanística».*

III.3. En relació amb la llicència ambiental de les instal·lacions de radiocomunicació

En aquest sentit, l'apartat 12.44, a) de l'Annex II de la Llei 20/2009, de 4 de desembre, reguladora de la prevenció i del control ambiental de les activitats de Catalunya (en endavant LPCA), determina que les *«Instalaciones para la radiocomunicación emplazadas en demarcación urbana o en espacios incluidos en el Plan de espacios de interés natural, o que, de acuerdo con el planeamiento urbanístico municipal, sean calificados de protección especial»* resten sotmeses al règim de llicència ambiental regulat en els articles 33 a 50 de dita norma; encara que, segons l'article 12.44, b) de l'Annex III de la LPCA, són una excepció les *«Instalaciones para la radiocomunicación incluidas en el epígrafe 12 del anexo II, cuando así lo acuerde el ayuntamiento en el término municipal en el que se emplacen, siempre y cuando*

en las instalaciones la potencia isotropa radiada equivalente (PIRE) sea inferior a 100 vatios» les quals resten sotmeses al règim de simple comunicació dels articles 51 a 53 d'aquella.

Així, segons l'article 36 de la LPCA, la finalitat de la llicència ambiental no és altra que «a) Prevenir y reducir en origen las emisiones contaminantes en el aire, el agua y el suelo que producen las actividades y que son susceptibles de afectar al medio ambiente, además de tomar en consideración el consumo de recursos naturales y energía. // b) Garantizar que las actividades sometidas a la Ley cumplen su objeto mediante un procedimiento que asegure la coordinación de las distintas materias, incluida la autorización de los vertidos en el sistema público de saneamiento de aguas residuales existente, y la participación de las demás administraciones públicas que deben intervenir en el otorgamiento de la licencia ambiental». En aquest sentit, l'article 39.2 de la LPCA, regulador de la sol·licitud de la llicència ambiental, determina que juntament amb aquesta sol·licitud s'haurà de lliurar, entre altra documentació, «El proyecto básico con estudio ambiental, firmado por el personal técnico competente, con el contenido de los apartados a, c, d, f y g del artículo 18 que sea necesario en cada caso, atendiendo a las características y a la incidencia de la actividad en el medio ambiente», de tal forma que s'haurà de tenir en compte, en virtut d'aquesta remissió efectuada a l'article 18 de la LPCA, entre altres qüestions, la «a) Descripción general del proyecto y exigencias previsibles en el tiempo, en relación con la utilización del suelo y demás recursos naturales. Estimación del tipo y la cantidad de los residuos vertidos y las emisiones de materia o energía resultantes, y descripción del medio receptor. (...) // c) **Evaluación de los efectos previsibles, directos e indirectos, del proyecto sobre la población, la flora, la fauna, el suelo, el aire, el agua, tanto terrestres como marítimos, los factores climáticos, el paisaje y los bienes materiales, incluido el patrimonio cultural. Igualmente, debe atenderse a la interacción entre todos estos factores y los posibles efectos transfronterizos, entre municipios o entre Comunidades Autónomas. // d) **Medidas establecidas para reducir, eliminar o compensar los efectos ambientales significativos. (...) // f) Estudio de impacto acústico. // g) Descripción de las características de iluminación exterior**».**

Igualment, segons l'article 49 de la LPCA, regulador del contingut de la llicència ambiental, aquesta haurà de detallar el següent: «a) Los valores límite de emisión de sustancias contaminantes, que se determinan de conformidad con los parámetros definidos por el artículo 9, y, si procede, los parámetros o las medidas técnicas equivalentes que los complementan o que los sustituyen. // b) Las determinaciones de la declaración de impacto ambiental, si procede. // c)

Los sistemas de tratamiento y control de las emisiones y, si procede, de autocontrol, con la especificación del régimen de explotación y de la metodología de medición, la frecuencia, el procedimiento de evaluación de las mediciones y la obligación de comunicar al órgano ambiental municipal competente, con la periodicidad que se fije, los controles con los datos que sean necesarios para comprobar el cumplimiento del contenido de la licencia. // d) La determinación de las medidas relativas a las condiciones de explotación diferentes de las normales que pueden afectar al medio ambiente, como son, entre otros, la puesta en funcionamiento, las fugas, los errores de funcionamiento, los paros momentáneos y el cierre definitivo de la explotación. // e) La determinación, si es preciso, de las prescripciones que garanticen la protección del suelo y de las aguas subterráneas, y las medidas relativas a la gestión de las aguas residuales y de los residuos que genera la actividad. // f) La determinación de la garantía suficiente, en función de la magnitud y las características de la instalación, para responder de las obligaciones derivadas de la actividad autorizada, de conformidad con las normativas específicas en esta materia. // g) Cualquier otra medida o condición que, de acuerdo con la legislación vigente, sea adecuada para proteger el conjunto del medio ambiente afectado por la actividad”, tot afegint el referit precepte, en el seu apartat segon, que “2. La licencia ambiental puede tramitarse simultáneamente y, si procede, otorgarse conjuntamente con las demás licencias sectoriales de competencia municipal”. Per últim, l'article 6.3 de la LPCA, regulador de les obligacions generals de les persones o empreses titulars de les activitats, preveu que, entre d'altres qüestions, aquelles resten obligades a “a) Disponer de la autorización, licencia o comunicación ambientales, (...)».

Per últim, des del punt de vista del control de les activitats un cop posades en marxa, l'article 65 de la LPCA, regulador de la clausura de les activitats, determina que «1. El órgano competente para otorgar las actividades, previa instrucción del procedimiento administrativo correspondiente, puede **clausurar las actividades que se ejerzan sin la autorización ambiental, licencia ambiental o comunicación exigibles en aplicación de la presente Ley.** Este procedimiento es independiente de la instrucción del expediente sancionador que corresponda. // 2. **Iniciado el procedimiento establecido por el artículo 65.1, en el caso de constatarse que, de una manera inminente, hay afección o riesgo de afección para el medio y para las personas, el órgano competente puede acordar suspender provisionalmente la actividad de una manera inmediata, teniendo en cuenta que tiene que confirmarse o levantarse esta medida cautelar una vez escuchada la persona titular de la actividad».** Així, en aquest sentit, hem de tenir en compte els preceptes següents:

a) L'article 68 de la LPCA, regulador de la prevenció i del control

integrat de les activitats, preveu que *«1. Las actividades están sometidas a un **control ambiental inicial previo a la puesta en funcionamiento** y a controles ambientales periódicos posteriores, para garantizar la adecuación permanente a las determinaciones ambientales legales y a las determinaciones fijadas específicamente en la autorización o licencia ambientales. // 2. La autorización y la licencia ambientales o, si procede, la autorización sustantiva de los anexos I.3 y IV establecen el régimen del control inicial y la modalidad, los plazos y los contenidos de los controles periódicos, o de los controles establecidos por reglamento en el caso de las actividades del anexo IV, a que se somete el ejercicio de la actividad. (...)*».

b) L'article 69 de la LPCA, regulador de les actuacions de control ambiental inicial, preveu el següent: *«1. En el **período de puesta en marcha de las instalaciones al inicio de la actividad, el control inicial** tiene por objeto verificar: // a) La adecuación de la actividad y de las instalaciones al proyecto autorizado mediante una certificación del técnico director o técnica directora de la ejecución. // b) La conformidad del cumplimiento de las condiciones de la autorización o la licencia ambientales, mediante el acta de control de una entidad colaboradora de la Administración ambiental, salvo que para las actividades de los anexos II y IV el ayuntamiento encomiende los controles iniciales a los servicios técnicos municipales. // c) Si procede, la documentación referida a seguros obligatorios según la legislación sectorial o la relativa a responsabilidad ambiental. // 2. El período de puesta en marcha se inicia en el momento en el que la entidad colaboradora de la Administración ambiental encargada del control inicial, o, si procede, el personal técnico municipal, comunica al órgano ambiental competente la fecha de inicio de la actuación de control acordada con la persona titular de la actividad, y también las actuaciones que es preciso llevar a cabo durante el procedimiento de puesta en marcha de la actividad, para que la Administración competente y las personas interesadas tengan conocimiento de ello. La duración máxima del período de funcionamiento en pruebas debe ser adecuada y proporcional a las características del establecimiento. // 3. **Finalizado el período de puesta en marcha, si no se ha realizado el control inicial de la actividad o ha tenido un resultado desfavorable, el funcionamiento de la actividad debe cesar.** En estos supuestos pueden establecerse nuevos períodos de puesta en marcha siempre y cuando no haya transcurrido el plazo de caducidad de la autorización o la licencia ambientales. // 4. La entidad colaboradora de la Administración ambiental tiene que emitir el acta de control inicial que habilita a la persona titular para ejercer la actividad. En el supuesto de que la entidad colaboradora no pueda emitir el acta de control favorable, ha de emitir un informe para justificar los incumplimientos detectados y no corregidos, de acuerdo con las disposiciones que se determinen reglamentariamente. // 5. En el caso*

de que se detecte que la puesta en funcionamiento de la actividad puede comportar una afección ambiental para el medio o para las personas, la entidad colaboradora de la Administración ambiental debe comunicarlo a la Administración competente para que se adopten las medidas provisionales necesarias y la suspensión del control».

c) L'article 71 de la LPCA, regulador de les actuacions de control ambiental periòdic, determina que com ha de ser aquest control i quins en són els objectius: «1. La acción de **control periódico** tiene por objeto garantizar la adecuación permanente de las actividades a los requerimientos legales aplicables y, específicamente, a los requerimientos fijados en la autorización o la licencia ambientales, con la incorporación de las modificaciones no sustanciales. // 2. Las actividades deben someterse a los controles periódicos fijados por la autorización o la licencia ambientales, o la correspondiente autorización sustantiva. Los plazos de los controles periódicos deben establecerse teniendo en cuenta los plazos determinados en otras declaraciones o controles sectoriales preceptivos. Si no hay un plazo fijado por la autorización o la licencia, se establecen, con carácter indicativo, los siguientes plazos: // a) Las actividades del anexo I.1, cada dos años. // b) Las actividades de los anexos I.2 y I.3, cada cuatro años. // c) Las actividades del anexo II, cada seis años. d) La conformidad del cumplimiento de las condiciones de licencia ambiental o sectorial se lleva a cabo, para las actividades del anexo II, mediante una entidad colaboradora de la Administración ambiental, salvo que en la licencia ambiental o sectorial el ayuntamiento encomiende los controles periódicos a los servicios técnicos municipales, de acuerdo con las ordenanzas municipales. Asimismo, las ordenanzas municipales pueden establecer que sea innecesario efectuar controles periódicos de determinadas tipologías de actividades. // 3. Las actividades inscritas en el registro del sistema de ecogestión y ecoauditoría de la Unión Europea (EMAS) quedan exentas de control periódico, a excepción de los controles específicos de determinadas emisiones en los que se hayan establecido plazos particulares. La información necesaria respecto al cumplimiento de la autorización o la licencia ambientales debe aportarse junto con la actualización de la renovación de la acreditación del sistema de gestión ambiental, según el modelo determinado reglamentariamente, y debe presentarse copia al ayuntamiento correspondiente, excepto en el caso de las actuaciones en las que se hayan establecido otros plazos. // 4. Son objeto de control ambiental las determinaciones fijadas en la autorización o en la licencia ambiental y, específicamente, las siguientes: // a) Las emisiones. // b) La producción y la gestión de residuos. // c) Las instalaciones, las técnicas y la gestión de los sistemas de depuración y saneamiento. // d) Las medidas y las técnicas de ahorro energético, de agua y de materias primas que se han tomado en consideración. // e) El funcionamiento de los sistemas de autocontrol de emisiones y de inmisiones, si procede. Los contaminantes medidos en continuo y que están conectados,

para su seguimiento, con el órgano del departamento competente en materia de medio ambiente quedan exentos de controles. // f) Las inmisiones, si procede, en los términos que figuren en la autorización o en la licencia ambientales. // g) La vigencia de la garantía y de la póliza de seguro de la responsabilidad civil, en las condiciones fijadas en la autorización o en la licencia ambientales. // 5. El resultado del control periódico de las actividades del anexo I debe presentarse al órgano del departamento competente en materia de medio ambiente, y debe comunicarse al ayuntamiento del municipio en el que se ejerce la actividad. // 6. Si una entidad colaboradora de la Administración ambiental lleva a cabo el control periódico de las actividades del anexo II, hay que presentar el resultado de este control al ayuntamiento correspondiente».

d) Per últim, l'article 72 de la LPCA, regulador de les modalitats de control ambiental periòdic, determina que «1. Los controles periódicos pueden llevarse a cabo mediante alguna de las siguientes modalidades: // a) Control externo: lo ejecuta un ente colaborador de la Administración ambiental o el ayuntamiento, que han de comprobar la adecuación de las actividades al proyecto autorizado y llevar a cabo las actuaciones de toma de muestras, análisis y medición de las emisiones y otras pruebas necesarias. // b) Control interno: lo ejecuta la persona titular de la actividad mediante el establecimiento de un sistema de autocontroles. // c) Mixta: si el sistema de autocontroles es parcial, hay que completarlo con un control externo llevado a cabo por una entidad colaboradora de la Administración ambiental. // 2. El sistema de autocontroles de las actividades del anexo I debe estar verificado por una entidad colaboradora de la Administración ambiental debidamente acreditada, para certificar la idoneidad, la suficiencia y la calidad de los autocontroles».

Tot plegat amb l'afegitó del fet que, segons l'article 82 de la LPCA, l'exercici d'una activitat sense la llicència ambiental preceptiva constitueix una infracció tipificada a la norma referida de manera que, a més de les sancions que resultin procedents, de conformitat amb el que preveu l'article 83 de la norma, l'article 84 d'aquella, precepte regulador de les mesures provisionals, determina que «1. Cuando se haya iniciado un procedimiento sancionador, si el órgano de la Administración competente para imponer la sanción constata el riesgo de una afección grave para el medio ambiente, la seguridad o la salud de las personas, puede acordar, entre otros, algunas de las siguientes medidas provisionales: // a) Medidas de corrección, seguridad o control para impedir la continuidad en la producción del riesgo o del daño. // b) Precinto de aparatos o equipos. // c) Clausura temporal, parcial o total de las instalaciones. // d) Parada de las instalaciones. // e) Suspensión temporal de la autorización ambiental para

***ejercer la actividad.** // 2. Las medidas fijadas por el artículo 84.1 de la presente Ley pueden ser acordadas antes de que se inicie el procedimiento administrativo sancionador, en las condiciones que establece el artículo 72.2 de la Ley del Estado 30/1992, de 26 de noviembre, de Régimen Jurídico de las Administraciones Públicas y del Procedimiento Administrativo Común».*

III.4. En relació amb la concurrència de les autoritzacions i llicències urbanístiques i ambientals anteriors.

Al respecte d'aquest tema, la disposició addicional primera de la LPCA, reguladora de la intervenció dels ens locals en l'obertura d'activitat per raons de seguretat i de salut de les persones, determina que *«La intervención de los entes locales en la apertura de actividades por razones de seguridad y salud de las personas es compartida con la Administración de la Generalidad y se ejerce en los términos que en cada caso establezca la legislación sectorial de aplicación, de acuerdo con los principios de no concurrencia, simultaneidad y coordinación».* Igualment, la disposició addicional següent determina, en regular la simultaneïtat de tramitacions, que *«El Gobierno debe promover, en los casos en los que sea posible, las modificaciones normativas necesarias para garantizar que se tramitan simultáneamente las diversas autorizaciones de competencia de los departamentos que concurran sobre el ejercicio de una misma actividad».*

III.5. Transposició de la normativa anterior en matèria d'instal·lació de radiocomunicació –tant estatal com autonòmica– a l'àmbit municipal de Badalona

En aquest sentit, cal tenir en compte l'adaptació que es va fer de la Llei 3/1998, de 27 de febrer, reguladora de la intervenció integral de l'Administració ambiental, a l'àmbit municipal de Badalona mitjançant la promulgació, tant de l'Ordenança municipal reguladora de les activitats i instal·lacions de radiocomunicació de Badalona (d'ara endavant OMAIR), com de l'Ordenança municipal d'activitats i d'intervenció ambiental de Badalona, aprovada aquesta última per acord del Ple de l'Ajuntament en sessió celebrada el 25 de febrer de 2003, i publicada al *Butlletí oficial de la província*, núm. 81, Annex I (d'ara endavant OMAIA).

Així, l'article 4 de la primera d'aquestes normes municipals, precepte

regulador de les finalitats de l'OMAIR, determina que «Aquesta Ordenança té per finalitats bàsiques: // a) Preservar el dret dels ciutadans de Badalona a mantenir unes condicions de vida sense riscos per a la salut i com a protecció davant les possibles conseqüències que els camps electromagnètics puguin ocasionar. // b) L'harmonització del desplegament de les xarxes de radiocomunicació amb la finalitat de la protecció del medi ambient. // c) La integració de les estacions base de telefonia mòbil i altres estacions de radiocomunicacions en l'entorn. d) La garantia de la coordinació amb les determinacions de l'ordenament urbanístic i la minimització de l'impacte ambiental i visual», en tant que el seu article 10 determina, en regular els criteris d'aplicació de la norma, que «1. Les normes d'ordenació establertes en aquesta Ordenança han de ser interpretades i aplicades en el marc del conjunt de normes reguladores de l'actuació municipal i de manera singular de les determinacions previstes del planejament urbanístic i les ordenances urbanístiques, d'acord amb la classificació i qualificació del sòl que correspongui. // 2. La interpretació de les normes d'aquesta Ordenança de protecció de la salut de les persones, del medi ambient i de l'entorn, en cas de dubte, es farà en el sentit de **considerar aplicable la interpretació amb què s'aconsegueixi amb més intensitat l'assoliment d'un nivell alt de protecció del medi i de la població**, es garanteixi millor la integració de les instal·lacions en el paisatge urbà i en l'entorn en què se situen i s'afavoreixi més el desplegament d'aquelles infraestructures que produeixin un menor impacte visual i ambiental sobre l'entorn».

Pel que fa al concret grau d'intervenció administrativa en matèria d'instal·lacions de telecomunicacions al municipi de Badalona, hem de tenir en compte els preceptes següents:

a) L'article 30 de l'OMAIR, precepte regulador de la intervenció administrativa en matèria urbanística i ambiental, preveu que «1. Les activitats i les instal·lacions de sistemes de radiocomunicació resten sotmeses a **intervenció administrativa en matèria urbanística i ambiental**. // 2. La **intervenció en matèria urbanística** es regeix per aquesta Ordenança i per la legislació de règim local i urbanística aplicable. // 3. La **intervenció en matèria ambiental** es regeix per la Llei 3/1998, de 27 de febrer, de la intervenció integral de l'Administració ambiental; pel Reglament que la desplega; per l'Ordenança municipal d'activitats i d'intervenció ambiental de l'Ajuntament de Badalona, que estigui en vigor; per aquesta Ordenança i, per la normativa sectorial aplicable». En aquest sentit, cal dir que ja l'article 20 de la norma referida determinava, en regular l'exigència de projecte tècnic a aportar juntament amb la sol·licitud de llicència d'obres majors, que «1. Les instal·lacions de radiocomunicació necessitaran llicència d'obres majors, i caldrà que s'acompanyi amb la sol·licitud de llicència tot el disposa l'article 75 del Reglament

d'obres i serveis, i allò que determinin les NNUU, per tractar-se d'obres que alteren l'aspecte exterior de l'immoble i que poden afectar la seguretat de les edificacions. // 2. En els supòsits d'instal·lacions que, per la seva estructura i elements, no alterin l'aspecte exterior ni puguin alterar o afectar la seguretat de les edificacions, es tramitaran per qualsevol dels supòsits previstos a les esmentades NNUU». Al respecte, hem de tenir en compte que qualsevol referència efectuada a la Llei 3/1998, de 27 de febrer, d'intervenció integral de l'Administració ambiental de la Generalitat, s'ha d'entendre referida a l'actual Llei 20/2009, de 4 de desembre, reguladora de la prevenció i del control ambiental de les activitats, la qual va venir a derogar l'anterior.

b) L'article 33 de l'OMAIR regula la denegació de les llicències urbanístiques i ambientals quan no s'hagi presentat prèviament la documentació d'informació d'instal·lacions ja existents al municipi, així com el programa de desenvolupament de la xarxa, tot preveient que *«1. La llicència ambiental, així com les llicències urbanístiques, es denegaran sense cap altra actuació procedimental, en el supòsits següents: // a) Si prèviament no ha presentat l'operador corresponent, de conformitat i amb el contingut que s'estableix en aquesta Ordenança, el document d'informació de les instal·lacions existents en el municipi i el programa de desenvolupament de la xarxa que la inclogui. // b) Si la petició no s'ajusta a les actualitzacions del document d'informació d'instal·lacions existents i del programa del desenvolupament de la xarxa. // 2. La presentació de la documentació d'informació de les instal·lacions existents i del programa de desenvolupament de la xarxa són un requisit necessari per poder obtenir autoritzacions individualitzades d'obra i d'activitat, però la seva presentació no pressuposa la petició de llicència ni en pot resultar la concessió presumpta de cap autorització».*

c) L'article 34 de l'OMAIR regula la documentació a presentar amb les sol·licituds de llicència ambiental, tot establint el següent: *«Per a l'obtenció de la llicència ambiental, s'ha de formular una sol·licitud a l'Ajuntament, mitjançant la instància corresponent, per duplicat, la qual ha d'anar acompanyada de la documentació que s'assenyala a l'article 40 del Decret 136/1999, i a l'article corresponent de l'Ordenança municipal d'activitats i d'intervenció ambiental de l'Ajuntament de Badalona que estigui en vigor. // A més caldrà adjuntar: // a) En les sol·licituds a nom de persona jurídica, còpia autenticada o original i còpia de l'escriptura de constitució de la societat i dels poders del representant. // b) Acreditació que el peticionari de la llicència està en possessió de títol habilitant per exercir l'activitat d'acord amb la legislació de telecomunicacions. En el cas de la prestació del servei de telefonia mòbil o de xarxes públiques que impliquin l'ús del domini públic radioelèctric,*

justificació d'estar en possessió de la llicència de tipus B2 i C2 establerta en l'article 15 de la Llei general de comunicacions i del seu desplegament, en especial l'Ordre de 29 de setembre de 1998 que estableix el règim aplicable a les llicències individuals per als serveis i xarxes de telecomunicació i les condicions que han de complir els seus titulars. // c) Nom, raó social, domicili i documentació que acrediti que les instal·lacions de telecomunicació seran dutes a terme per instal·ladors autoritzats inscrits al Registre d'instal·ladors de telecomunicació per al tipus corresponent (Reial decret 279/1999, de 22 de febrer). // d) Estudi detallat dels nivells d'exposició radioelèctrica, amb el contingut que preveu l'article 8 del Reial decret 1066/2001, de 28 de setembre, i l'article 3 de l'Ordre CTE/23/2002, d'11 de gener. // e) Declaració o compromís de mantenir la instal·lació en perfectes condicions de seguretat».

En aquest sentit, l'article 35 regula el projecte tècnic necessari per a la tramitació de la llicència ambiental, així com el seu contingut.

d) L'article 36 de l'OMAIR regula la documentació a presentar amb la sol·licitud de llicència urbanística d'obres majors, tot establint aquestes condicions: *«Les instal·lacions objecte d'aquesta ordenança tindran la consideració d'instal·lacions de xarxes de servei i restaran subjectes al règim d'intervenció que deriva de l'article 42 de les NNUU i l'article 11.1.11 de les OOMM d'Edificació del PGM. Als efectes d'aquesta ordenança, les instal·lacions subjectes tindran la consideració d'obres majors. // De manera general els projectes s'ajustaran a tot allò que determina l'article 24 de les OME (Ordenances metropolitanas d'edificació). // A més, de manera específica, la documentació que han de presentar els operadors per sol·licitar la llicència d'obres majors és la següent: // 1. Identificació del peticionari: a les sol·licituds a nom de persona jurídica, caldrà aportar còpia autèntica o original i còpia de l'escriptura de constitució de la societat i dels poders del representant. // 2. Projecte tècnic d'obres, que a més dels continguts generals determinats per les disposicions corresponents, haurà de contenir a més de manera específica el següent: A) Contingut específic del projecte d'obres: una memòria, la qual ha de considerar les necessitats a satisfer, els factors de tot ordre a tenir en compte, incloent-hi el compliment de les normes d'obligat compliment contingudes en els capítols III i IV d'aquesta Ordenança; plànols de conjunt i de detall de l'emplaçament i de l'obra projectada, suficientment descriptius perquè resti perfectament definida; un plec de prescripcions tècniques, on es faci la descripció de les obres i se'n reguli l'execució; un pressupost amb preus unitaris, estats d'amidaments i les dades necessàries per a la valoració de les obres; un estudi de seguretat i salut de l'obra o un de bàsic ajustat a les determinacions regulades en el Reial decret 1627/1997, de 24 d'octubre. // b) En qualsevol cas serà d'aplicació l'article 121 de les OME, i si es preceptiu quan el projecte constructiu pugui afectar l'estructura d'un*

edifici, serà d'aplicació el contingut de l'article 128 de les OME. // B) Documentació complementària: // a) Acreditació que el peticionari de la llicència està en possessió de títol habilitant per exercir l'activitat, d'acord amb la legislació de telecomunicacions, en les instal·lacions que es projecta construir. En cas que les instal·lacions que es projecten construir s'adrecin a la prestació del servei de telefonia mòbil o de xarxes públiques que impliquin l'ús del domini públic radioelèctric, justificació d'estar en possessió de la llicència de tipus B2 i C2, establerta en l'article 15 de la Llei general de comunicacions i del seu desplegament, en especial l'Ordre de 29 de setembre de 1998 que estableix el règim aplicable a les llicències individuals per als serveis i xarxes de telecomunicació i les condicions que han de complir els seus titulars. // b) Nom, raó social, domicili i documentació que acrediti que les instal·lacions de telecomunicació seran dutes a terme per instal·ladors autoritzats inscrits al Registre d'instal·ladors de telecomunicació per al tipus corresponent, així com acreditació que aquest instal·lador està al corrent de l'IAE. // c) Fulls d'assumpció de la direcció per part dels tècnics directors de l'obra. // d) Justificació documental de les disposicions dels terrenys, accessos i subministraments. // e) Dues fotografies del punt d'ubicació de la instal·lació».

e) L'article 37 de l'OMAIR regula la tramitació de la llicència ambiental, i estableix que «La sol·licitud, la tramitació i la resolució de la llicència ambiental es duren a terme d'acord amb el que estableixen els articles 40 i següents del decret 136/1999, i als articles corresponents de l'Ordenança municipal d'activitats i d'intervenció ambiental de l'Ajuntament de Badalona, que estigui en vigor. // Els informes municipals sobre tots els aspectes de la instal·lació projectada i les al·legacions o suggeriments presentats en el tràmit d'informació pública i veïnal justificaran, a més, de forma expressa i diferenciada que la instal·lació projectada compleix els requisits establerts en els capítols II, III i IV d'aquesta ordenança».

f) En matèria de controls mediambientals de les instal·lacions de radiocomunicació, l'article 40 de l'OMAIR preveu que «1. Totes les instal·lacions regulades per aquesta Ordenança resten sotmeses a un **control inicial ambiental en el moment de la seva posada en funcionament i a controls periòdics posteriors. // 2. Són objecte de control totes les determinacions fixades en la llicència ambiental i en el projecte tècnic presentat, així com les concretades al decret 137/1999, en l'Ordenança municipal d'activitats i d'intervenció ambiental de l'Ajuntament de Badalona, que estigui en vigor, i de manera específica les següents: // a) L'emplaçament de les instal·lacions. // b) L'estructura i l'estabilitat de les instal·lacions. // c) Les emissions i immissions de camps electromagnètics. // d) El compliment de les distàncies de protecció. // e) El funcionament dels sistemes utilitzats de prevenció i reducció de les emissions de camps electromagnètics. // f) Les mesures**

i tècniques de prevenció, reducció o eliminació de les molèsties que el funcionament de la instal·lació pugui causar al veïnat com sorolls, escalfors, vibracions, etc. // g) El funcionament dels sistemes d'autocontrol d'emissions i immissions, en el seu cas. // h) La vigència de la garantia».

g) Així, el control inicial de l'activitat es regula a l'article 41 de l'OMAIR, el qual preveu que «Les **actuacions de control inicial, la modalitat, els continguts de l'acta de control i els de l'informe de control, així com els criteris de posada en funcionament, si és al cas, i en quina tipologia o condicionament això és possible, vénen determinats per l'article 84 i següents del Decret 136/1999, i en els articles corresponents de l'Ordenança municipal d'activitats i d'intervenció ambiental de l'Ajuntament de Badalona, que estigui en vigor. // De manera específica caldrà presentar l'estudi detallat, realitzat pel tècnic competent, que indiqui els nivells d'exposició a les àrees properes a la instal·lació radioelèctrica en les quals es puguin trobar persones habitualment, i l'autorització o títol habilitant, a què fan referència l'article 8 del Reial decret 1066/2001, la disposició tercera de l'Ordre CTE/23/2002, i el títol I del capítol III, de l'Ordre de 9 de març de 2000».**

h) D'altra banda, els controls periòdics es regulen per l'article 42 de l'OMAIR, segons el qual «Les **actuacions de control periòdic es practicaran, cada cinc anys, llevat del cas que en l'acte de la llicència se'n fixi un altre termini. // Les actuacions de control periòdic, la modalitat, els continguts de l'acta de control i els de l'informe de control, així com els criteris de posada en funcionament, si és al cas, i en quina tipologia o condicionament això és possible, vénen determinats per l'article 84 i següents del Decret 136/1999, i en els articles corresponents de l'Ordenança municipal d'activitats i d'intervenció ambiental de l'Ajuntament de Badalona, que estigui en vigor. // De manera específica caldrà presentar l'última certificació, emesa pel tècnic competent, que indiqui que s'han respectat els nivells d'exposició a les àrees properes a la instal·lació radioelèctrica en les quals es puguin trobar persones habitualment, a què fa referència l'article 9.3 del Reial decret 1066/2001 i la disposició quarta de l'ordre CTE/23/2002».**

i) Per últim, en cas de revisió de la llicència ambiental, l'article 43 de l'OMAIR determina que «La llicència ambiental de les activitats objecte d'aquesta Ordenança resta subjecta al règim de revisió periòdica cada vuit anys, llevat del cas que en l'acte de llicència es fixi expressament un termini inferior o, en el seu cas, a la revisió anticipada. // La modalitat de revisió, l'inici del procediment i el tràmit corresponent vénen determinats per l'article 67 i següents del Decret 136/1999, i en els articles corresponents de l'Ordenança municipal d'activitats i d'intervenció ambiental de l'Ajuntament de Badalona, que estigui en vigor».

j) Així mateix, quant al règim sancionador derivat de l'incompliment dels preceptes de la norma referida, l'article 47 de l'OMAIR determina que *«Les activitats i les obres objecte de regulació en aquesta Ordenança resten subjectes al règim d'infraccions i sancions establert en la legislació urbanística, en la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, en la legislació de telecomunicacions, i en l'Ordenança municipal d'activitats i d'intervenció ambiental de l'Ajuntament de Badalona, que estigui en vigor».*

k) Igualment, la disposició transitòria segona de l'OMAIR determina que *«Les **activitats existents** quan entri en vigor aquesta Ordenança, **quan no disposin de les llicències preceptives**, hauran de sol·licitar la llicència ambiental corresponent, segons el cas, abans de la data que fixin les disposicions superiors. // **En cas d'incompliment, l'Ajuntament podrà adoptar en tot cas les mesures, previstes en les disposicions superiors i sectorials per restablir la legalitat vigent».***

Pel que fa a l'OMAIA, a l'article 4.1, precepte regulador dels objectius de la intervenció, es refereix al següent: *«(...) verificar si el local i/o les instal·lacions on es desenvolupen o desenvoluparan les activitats s'adeqüen al planejament urbanístic quant a usos permesos i requisits constructius, així com establir les mesures necessàries de prevenció i control, mitjançant la utilització dels instruments necessaris que permetin prevenir, minimitzar, corregir i controlar els impactes i vectors ambientals de les activitats susceptibles d'afectar el medi ambient, la seguretat i la salut de les persones».*

En aquest sentit, l'article 5 de l'OMAIA, regulador dels criteris d'intervenció, preveu que *«L'Administració Municipal, per autoritzar les instal·lacions i activitats, tindrà en compte els aspectes urbanístics, els mediambientals i tots aquells altres, tant de tipus general com sectorial, que els siguin d'aplicació».*

Així, pel que fa a l'aplicació de la normativa urbanística en matèria mediambiental, l'article 30 de l'OMAIA preveu els mecanismes que segueixen: *«Pel que fa a l'àmbit urbanístic caldrà tenir en compte que tant: a) les autoritzacions ambientals, b) com les llicències ambientals, c) com les llicències urbanístiques, quan siguin preceptives, d'obtenció prèvia a la presentació de les comunicacions s'atorgaran atenent no només als aspectes ambientals emanats de la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental i el seu reglament de desenvolupament, sinó també i de manera fonamental, amb subjecció al que disposen les Normes urbanístiques del Pla general metropolità, les Ordenances metropolitanes d'edificació i altres figures de planejament aplicables, així com les ordenances municipals,*

en aspectes entre altres com la classe de sòl i el seu destí, les condicions d'aprofitament, d'edificabilitat, usos previstos, categories i situació industrials i la seva admissibilitat en funció de la zonificació, limitacions de potència, previsió d'aparcaments, càrrega i descàrrega, canvi d'ús, i tots aquells altres aspectes de contingut urbanístics que els sigui d'aplicació».

Igualment, pel que fa a les antenes de telefonia mòbil, l'article 46 de l'OMAIA, regulador de les instal·lacions de radiocomunicació, determina el que s'expressa a continuació: *«Les activitats i instal·lacions de radiocomunicació al municipi de Badalona, que utilitzen les radiacions d'energia en forma d'ones electromagnètiques de radiofreqüència (RF) que es difonen per l'espai sense suport material, i en particular aquelles instal·lacions constituïdes com a estacions base (BTS), xarxa d'accés de ràdio i punts de concentració, entre d'altres, que disposen d'antenes d'emissió i recepció de senyals dirigits tant a terminals mòbils d'usuari (GSM, GPRS, UMTS), com a les estacions punt-multipunt (LMDS) i a totes les seves antenes i paràboles auxiliars, de ràdio enllaç entre estacions, incloses en la mateixa instal·lació i qualsevol altre sistema que apliqui tecnologies similars, quedaran subjectes a la intervenció de l'Administració municipal que s'adreçarà fonamentalment a verificar que el projecte i l'execució de les instal·lacions on es desenvolupi o s'hagin de desenvolupar les activitats, així com el seu funcionament, reuneixen les condicions exigibles per tal de no afectar el medi ambient, la seguretat i la salut de les persones, i també si s'adeqüen al planejament urbanístic pel que fa a usos permesos i requisits constructius, i que la seva implantació produeixi la menor ocupació d'espai i el menor impacte visual mediambiental possible. // En aquest sentit, totes aquelles activitats subjectes a qualsevol dels règims de legalització previstos en aquesta Ordenança s'hauran d'adequar a les prescripcions que determini: l'ordenança reguladora d'instal·lacions de radiocomunicació a Badalona que sigui vigent, el Decret 148/201, de 29 de maig, d'ordenació ambiental de les instal·lacions de telefonia mòbil i altres instal·lacions de radiocomunicació, el Reial decret 1066/2001, de 28 de setembre, pel qual s'aprova el reglament que estableix les condicions de protecció del domini públic radioelèctric, restriccions a les emissions radioelèctriques i mesures de protecció sanitària davant emissions radioelèctriques, que desenvolupa reglamentàriament aspectes de la Llei 11/1998, general de telecomunicacions, l'Ordre CTE/23/2002, d'11 de gener, per la qual s'estableixen condicions per a la presentació de determinats estudis i certificacions per a operadors de serveis de radiocomunicació, i totes aquelles altres normes concordants, substitutòries, actuals i futures, que siguin d'aplicació».*

A partir de les anteriors consideracions, hem de tenir en compte que, d'acord amb el que preveu l'apartat 4 de l'Annex II.2 de l'OMAIA, en relació amb el que disposa l'article 6.3, b) de la norma municipal

referida, les «instal·lacions de radiocomunicació de telefonia mòbil i punt-multipunt d'acord amb la regulació establerta a l'ordenança municipal corresponent» resten sotmeses al règim de llicència ambiental regulat pels articles 98 a 109 de l'OMAIA, al qual li són d'aplicació les previsions genèriques següents:

a) L'article 8 de l'OMAIA, precepte regulador de les condicions generals de funcionament de les activitats, determina que «1. Els titulars de les activitats compreses en l'àmbit d'aplicació d'aquesta ordenança estan obligats a exercir l'activitat d'acord amb els principis següents: // a) Prevenir la contaminació mitjançant l'aplicació de les mesures adequades i, en especial, de les millores tècniques disponibles. // b) Prevenir la transferència de contaminació d'un medi a un altre. (...) // e) **Complir la normativa reguladora del funcionament de les diverses activitats**, en especial la normativa sobre protecció del medi ambient, les normes urbanístiques, ordenances metropolitanes i municipals, i altres figures de planejament aplicables, seguretat industrial, salubritat, accidents greus, prevenció d'incendis, riscos i accidents laborals i protecció civil, **així com la normativa específica reguladora de l'activitat concreta que es dugui a terme** i, prendre les mesures necessàries per minimitzar els riscos derivats del funcionament de l'activitat. // f) Utilitzar les tècniques disponibles per eliminar o reduir les molèsties que el funcionament de l'activitat pugui causar el veïnat, en especial les relatives a sorolls, vibracions, escalfors, olors, pols i anàlogues. (...)

b) L'article 9.1 de l'OMAIA, regulador del compliment dels objectius de seguretat de les activitats, determina que «Les activitats objecte d'aquesta ordenança i les instal·lacions que hi estiguin vinculades han de ser projectades, instal·lades, utilitzades, mantingudes i controlades de manera que s'assoleixin els objectius de qualitat ambiental, salubritat i seguretat que fixa la legislació vigent».

c) L'article 10 de l'OMAIA, regulador dels valors límits d'emissió, i de les prescripcions tècniques de caràcter general, preveu que «1. Els valors límit d'emissió i les prescripcions tècniques de caràcter general que fixa la legislació ambiental són aplicables a totes les activitats objecte d'aquesta ordenança. // 2. Per a l'establiment dels valors límit d'emissió i les prescripcions tècniques de caràcter general, cal tenir en compte. // a) Les condicions de qualitat del medi ambient potencialment afectat. // b) Les millores tècniques disponibles. // c) **Les característiques de les activitats afectades**. // d) Les transferències de contaminació d'un medi a l'altre. // e) **Les substàncies contaminants**. // f) Les condicions climàtiques generals i els episodis meteorològics recurrents».

d) L'article 82 de l'OMAIA, precepte regulador dels objectius de la

Llicència ambiental, preveu que *«Els objectius de la llicència ambiental regulada en aquesta ordenança són: // a) Prevenir i reduir a l'origen les emissions contaminants a l'aire, a l'aigua, al sòl, i al subsòl que produeixen les activitats corresponents i que són susceptibles d'afectar el medi ambient i, també prevenir incendis i o protegir la salut. // b) Integrar en la llicència ambiental les decisions dels òrgans que hagin d'intervenir per raó de prevenció d'incendis i de protecció de la salut. // c) Integrar la declaració d'impacte ambiental respecte de les activitats que són sotmeses a ambdós sistemes. // d) Comprovar que les instal·lacions projectades s'adaptin als principis i normativa descrita a l'article 8 d'aquesta ordenança».*

Igualment, quant al control inicial i periòdic de les llicències ambientals atorgades per a les activitats incloses dins l'Annex II.2 de l'OMAIA, hem de tenir en compte el següent:

a) L'article 133 de l'OMAIA, precepte regulador de les actuacions de control inicial de caràcter general, determina que *«1. En el **període de posada en marxa de les instal·lacions i l'inici de l'activitat**, s'ha de verificar: // a) L'adequació de l'activitat i de les instal·lacions a l'autorització o la llicència atorgades mitjançant una certificació del tècnic director o tècnica directora de l'execució del projecte. // b) El compliment dels requisits exigibles per mitjà d'una certificació emesa per una entitat ambiental de control. (...)».*

b) L'article 134 de l'OMAIA, precepte regulador de l'objecte del control de les activitats, determina que *«Totes les activitats de l'annex II.2 d'aquest Reglament resten sotmeses a un **control mediambiental inicial en el moment de la seva posada en funcionament i a controls posteriors de caràcter periòdic cada cinc anys**, llevat del cas que en la llicència s'hagi fixat un altre termini».*

c) L'article 135 de l'OMAIA, regulador de l'objectiu del control de les activitats, preveu que *«L'acció de control mediambiental ha de permetre **garantir l'adequació permanent de les instal·lacions i activitats als requeriments legals aplicables i, específicament, als fixats en la llicència**».*

d) L'article 137.1 de l'OMAIA; regulador del contingut del control de les activitats, preveu que *«1. Són objecte de control mediambiental totes les determinacions fixades en la llicència i específicament les següents: // a) Les emissions. // b) La producció i gestió de residus. // c) Les instal·lacions, les tècniques i la gestió dels sistemes de depuració i sanejament. // d) Les mesures, les tècniques i els sistemes de prevenció de risc d'incendi i accidents. // e) Les mesures i les tècniques d'estalvi energètic, d'aigua i de matèries primeres.// (...)».* En aquest sentit, s'ha de reiterar

el fet que l'article 69.3 de la vigent Llei 20/2009, de 4 de desembre, reguladora de la prevenció i del control ambiental de les activitats de Catalunya, determina que **“3. Finalizado el período de puesta en marcha, si no se ha realizado el control inicial de la actividad o ha tenido un resultado desfavorable, el funcionamiento de la actividad debe cesar. En estos supuestos pueden establecerse nuevos períodos de puesta en marcha siempre y cuando no haya transcurrido el plazo de caducidad de la autorización o la licencia ambientales”**.

Per últim, pel que fa al règim sancionador i a les mesures cautelars susceptibles d'aplicar-se de forma paral·lela a la tramitació del procediment sancionador corresponent, hem de tenir en compte el següent:

a) L'article 174.2 de l'OMAIA, precepte regulador de la tipificació de les infraccions, determina que **«2. Són infraccions greus les accions o les omissions següents: // a) Exercir una activitat de les compreses en l'annex II d'aquesta ordenança o dur-ne a terme un canvi substancial sense disposar de la llicència ambiental. // b) Exercir una activitat de les incloses en l'annex II d'aquesta ordenança sense disposar de la verificació de l'actuació de control inicial de caràcter general. (...)»**.

b) Segons l'article 178.1 de l'OMAIA, precepte regulador de la quantia de les sancions, les dues anteriors sancions poden ser sancionades amb multes d'entre 901,52 euros i 6.010,12 euros. En aquest sentit, l'apartat segon del referit precepte determina que **«(...), quan la imposició de les sancions que hi són establertes obeeixi a la manca de títol habilitant municipal per tal de poder exercir l'activitat, a la manca de comunicació prèvia i preceptiva quan sigui el cas o a l'incompliment de qualsevol altre requisit normatiu necessari per tal de poder posar en marxa o mantenir en funcionament l'activitat de què es tracti, la imposició de la sanció vindrà acompanyada de l'ordre de clausura de l'activitat dictada per l'Alcaldia, la qual es portarà a terme i es mantindrà fins que els interessats no hagin legalitzat la situació, si això és possible. Aquesta mesura específica no tindrà caràcter sancionador i serà la conseqüència necessària del restabliment de la prohibició legal d'exercir activitats sense títol habilitant idoni o sense subjectar-se als requisits determinats per la Llei»**. Al respecte, hem de reiterar el fet de que el mateix article 84 de la vigent Llei 20/2009, de 4 de desembre, reguladora de la prevenció i del control ambiental de Catalunya, es pronuncia en idèntics termes, tot establint que **«1. Cuando se haya iniciado un procedimiento sancionador, si el órgano de la**

*Administración competente para imponer la sanción constata el riesgo de una afección grave para el medio ambiente, la seguridad o la salud de las personas, puede acordar, entre otros, algunas de las siguientes medidas provisionales: // a) Medidas de corrección, seguridad o control para impedir la continuidad en la producción del riesgo o del daño. // b) **Precinto de aparatos o equipos.** // c) **Clausura temporal, parcial o total de las instalaciones.** // d) **Parada de las instalaciones.** // e) Suspensión temporal de la autorización ambiental para ejercer la actividad. // 2. **Las medidas fijadas por el artículo 84.1 de la presente Ley pueden ser acordadas antes de que se inicie el procedimiento administrativo sancionador, en las condiciones que establece el artículo 72.2 de la Ley del Estado 30/1992, de 26 de noviembre, de Régimen Jurídico de las Administraciones Públicas y del Procedimiento Administrativo Común.**».*

c) L'article 180 de l'OMAIA, precepte regulador de les mesures cautelars específiques, determina que «1. En el cas de les activitats que s'exerceixin sense disposar de les llicències o títols habilitants que siguin preceptius, l'Ajuntament, si constata el risc d'una afecció greu al medi ambient, la seguretat o la salut de les persones, pot ordenar, en la tramitació del procediment sancionador, la **suspensió de l'activitat fins que s'hagi obtingut el títol habilitant corresponent.** Si el risc constatat es tradueix en un perill imminent, la suspensió cautelar de l'activitat podrà ser acordada de forma immediata i provisional, havent-se de confirmar o aixecar la mesura adoptada un cop escoltat el titular de l'activitat. Als anteriors efectes, l'ordre de suspensió, sens perjudici de ser immediatament executiva, vindrà acompanyada de l'obertura d'un tràmit d'audiència i vista. (...) 2. La corporació també podrà **imposar multes coercitives** amb la quantia màxima de 601 euros, i amb un màxim de tres consecutives. (...)».

d) L'article 181 de l'OMAIA, precepte regulador de l'execució de les mesures cautelars, determina que «1. Un cop incoat l'expedient, l'Alcaldia podrà adoptar, de forma motivada, les mesures cautelars de caràcter provisional que assegurin l'eficàcia de la resolució final que pugui recaure, incloent-hi les previstes a l'article 180, apartats 1 i 2 de la present ordenança. En l'adopció d'aquestes mesures es tindran presents les pautes següents: // a) L'existència d'elements de judici suficients que justifiquin la conveniència d'adoptar mesures provisionals. // b) La idoneïtat i proporcionalitat de les mesures provisionals adoptades envers als fets i circumstàncies determinants de l'expedient sancionador. // c) L'adopció, d'entre totes les mesures idònies possibles, d'aquelles que siguin menys restrictives de la llibertat o patrimoni dels afectats. // d) L'omissió de mesures provisionals que puguin causar perjudicis de reparació impossible o difícil, així com d'aquelles altres que portin aparellada la

violació de drets emparats per les Lleis. // 2. Les mesures de caràcter provisional podran consistir en les previstes als apartats 1 i 2 de l'article 180 de la present ordenança i en la prestació de fiances, així com en la retirada de productes, substàncies o materials o, en totes aquelles altres que es prevegin en normes específiques o respecte de les quals es posi en relleu llur idoneïtat i proporcionalitat. (...)».

IV. Interpretació jurisprudencial de l'anterior règim jurídic aplicable

En aquest sentit, la Secció 5a. de la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Suprem va interpretar l'anterior normativa estatal – en matèria d'avaluació ambiental dels plans generals d'ordenació urbana des del punt de vista de les instal·lacions de telecomunicació– mitjançant sentència emesa en data 9 de juny de 2012. La qüestió plantejada a la referida sentència versa sobre el fet que s'exposa tot seguit: *«(...) la Sala de instancia, al haber declarado innecesaria la evaluación ambiental para aprobar la modificación puntual del Plan General de Ordenación Urbana impugnada en la instancia, ha infringido lo establecido en los artículos 3, 7 y 9 de la Ley 9/2006, de 28 de abril, sobre evaluación de los efectos de determinados Planes y Programas en el Medio Ambiente, que ha venido a transponer la Directiva 2001/42/CE, del Parlamento europeo y del Consejo, de 27 de junio de 2001, y que, en su citado artículo 3.1, dispone que serán objeto de evaluación ambiental los planes y programas, así como sus modificaciones, que puedan tener efectos significativos sobre el medio ambiente, como sucede en el caso enjuiciado, a pesar de lo cual dicha Sala sentenciadora considera que la modificación litigiosa carece de efectos significativos sobre el medio ambiente en los términos de la Ley 9/2006, aunque dicha modificación aborda varias de las materias contempladas en el apartado a) del artículo 3.2 de esta Ley, concretamente telecomunicaciones, uso del suelo y ordenación del territorio, dando viabilidad a todas las instalaciones de telecomunicaciones en el término municipal, que el Decreto 267/2001, de la Junta de Castilla y León, sobre instalaciones de Radiocomunicación, sujeta a estrictos requisitos para su autorización, y otro tanto la Ordenanza municipal, y ello sin el visto bueno del órgano ambiental competente y sin explicar los motivos de no haberse aplicado los criterios del Anexo II de la Ley 9/2006. // La Sala de instancia, (...), declara que no se ha producido vulneración del artículo 3 de la Ley 9/2006, de 28 de abril, porque la modificación puntual del Plan General de Ordenación Urbana, objeto del pleito, no establece un marco para una futura autorización de proyectos legalmente sometidos a evaluación de impacto ambiental en las materias que el precepto menciona, de modo que no puede considerarse que tenga efectos significativos sobre el medio ambiente en los términos de la Ley 9/2006, debido*

a que lo que se requiere para la instalación de las infraestructuras, que se contemplan en esa modificación, es, desde el punto de vista ambiental, la correspondiente licencia ambiental y, además, en relación con la previsión del artículo 7 de la misma Ley 9/2006, referida al procedimiento que ha de establecerse en la legislación reguladora de los planes y programas para la introducción en el procedimiento administrativo aplicable de un proceso de evaluación ambiental, tal trámite ambiental de evaluación estratégica previa, en el ordenamiento urbanístico de Castilla y León, solo resulta exigible para la aprobación de los Planes Generales de Ordenación Urbana, pero no para sus modificaciones, salvo los supuestos que en dicho ordenamiento urbanístico se contemplan, (...)».

En aquest sentit, tal com es posa de manifest a la sentència referida:
«El mismo artículo 3 de la Ley 9/2006, de 29 de abril, en su apartado 2, dispone que “se entenderá que tienen efectos significativos sobre el medio ambiente aquellos planes y programas (o sus modificaciones) que tengan cabida en alguna de las siguientes categorías: a) los que establezcan el marco para la futura autorización de proyectos legalmente sometidos a evaluación de impacto ambiental en las siguientes materias: (...), telecomunicaciones, (...), ordenación del territorio urbano y rural, o uso del suelo”». Igualmente, «La modificación puntual del Plan General de Ordenación Urbana, aprobada en el acuerdo municipal impugnado, no va a servir de marco para futuras autorizaciones de proyectos legalmente sometidos a evaluación de impacto ambiental, tampoco es posible, conforme a lo establecido en la mencionada Directiva 2001/42/CE, de 27 de junio, y en la Ley, que la transpone al ordenamiento interno español, 9/2006, de 28 de abril, excluir de antemano la evaluación ambiental de la modificación puntual del Plan General de Ordenación Urbana en cuestión. // Con posterioridad a la aprobación de la modificación puntual del Plan que ahora enjuiciamos, la Ley de suelo 8/2007, de 28 de mayo, y su Texto Refundido, aprobado por Real Decreto Legislativo 2/2008, de 20 de junio, en su artículo 15.1 han establecido que “los instrumentos de ordenación territorial y urbanística están sometidos a evaluación ambiental de conformidad con lo previsto en la legislación de evaluación de los efectos de determinados planes y programas en el medio ambiente y en este artículo, sin perjuicio de la evaluación de impacto ambiental de los proyectos que se requieran para su ejecución, en su caso”. // En este mismo sentido y con idéntico alcance, la Ley 9/2006, de 28 de abril, en su Disposición Adicional tercera, había establecido que “la evaluación ambiental realizada conforme a esta Ley no excluirá la aplicación de la legislación sobre la evaluación ambiental de proyectos. La evaluación que se haya hecho a un plan o programa se tendrá en cuenta en la evaluación de impacto ambiental de los proyectos que lo desarrollen”».

Igualment, cal tenir en compte que «(...) *la evaluación ambiental, realizada conforme a la Ley 9/2006, de 28 de abril, no excluye la aplicación de la legislación sobre evaluación del impacto ambiental de proyectos, es decir que, como ahora establece claramente el artículo 15.1 del Texto Refundido de la Ley del Suelo, es independiente de ella, y, por consiguiente, puede resultar exigible la evaluación ambiental de un plan o programa y de sus modificaciones aun cuando las instalaciones o actividades que dicho plan o programa autoricen no queden sujetas a evaluación de impacto ambiental. // Lo que se deduce del apartado a) del artículo 3.2 de la tan citada Ley 9/2006, de 28 de abril, es que cuando el plan o programa y sus modificaciones sean marco para futuras autorizaciones de proyectos legalmente sometidos a evaluación de impacto ambiental se ha de entender necesariamente que tienen efectos significativos sobre el medio ambiente cuando afecten a las materias que el precepto enumera, entre ellas, ciertamente, las telecomunicaciones, la ordenación del territorio o el uso del suelo. // No obstante, en los demás casos no quedan excluidos los planes, programas o sus modificaciones de una evaluación ambiental, sino que para éstos es aplicable lo establecido en el artículo 3.3 de la misma Ley 9/2006, de 28 de abril, según el cual “en los términos previstos en el artículo 4, se someterán, asimismo, a evaluación ambiental cuando se prevea que pueden tener efectos significativos en el medio ambiente: a) Los planes y programas que establezcan el uso de zonas de reducido ámbito territorial. b) Las modificaciones menores de planes y programas. c) Los planes y programas distintos a los previstos en el apartado 2.a)”».*

L'Alt Tribunal acaba arribant a la conclusió de que «(...) *Quinto. El artículo 4.1 de la Ley 9/2006, al que se remite, a su vez, como hemos indicado, el artículo 3.3 de la misma, dispone que, en los supuestos previstos en el artículo 3.3, el órgano ambiental determinará si un plan o programa, o su modificación, debe ser objeto de evaluación ambiental, determinación que el apartado 2 del mismo precepto establece que podrá realizarse bien caso por caso, bien especificando tipos de planes y programas, bien combinando ambos métodos, si bien, en cualquiera de los tres supuestos se tendrán en cuenta los criterios establecidos en el Anexo II. // La cuestión está, por tanto, en decidir si la modificación puntual del Plan General de Ordenación Urbana, objeto de impugnación, aun cuando no tuviese necesariamente, por imperativo de lo establecido en el artículo 3.2 de la Ley 9/2006, que someterse a evaluación de impacto ambiental, se ha de someter a dicha evaluación, en los términos previstos en el mencionado artículo 4 de la misma Ley, por preverse que pueda tener efectos significativos en el medio ambiente. // La respuesta no puede ser otra que positiva, dado que estamos ante el supuesto contemplado en el apartado 2 d) del Anexo II de la Ley 9/2006, de 28 de abril, debido a los riesgos que para la salud humana*

entraña la instalación de infraestructuras para servicios de telecomunicación, y, por consiguiente, la determinación de la existencia o no de efectos significativos en el medio ambiente, que pueda acarrear la modificación puntual del Plan General de Ordenación Urbana, incumbe al órgano ambiental, quien habrá de consultar previamente a las Administraciones públicas afectadas, contempladas en el artículo 9 de la misma Ley 9/2006. // Tal exigencia se omitió en el caso enjuiciado y esa omisión no ha sido apreciada por la Sala de instancia, razón que conduce a la estimación del segundo de los motivos de casación alegados y, en consecuencia, tras la anulación de la sentencia recurrida, a la estimación también del recurso contencioso-administrativo deducido en su día por la Asociación demandante, ahora recurrente en casación, (...)».

V. Altres consideracions

En aquest sentit, cal tenir en compte igualment el fet que no ens trobem davant el primer cas en el qual es denuncia, per part dels ciutadans del municipi, l'existència de deficiències en els procediments legals previstos per a la implantació d'instal·lacions de radiocomunicació dins el terme municipal.

Així, i a tall només d'exemple, el Síndic de Greuges de Catalunya va emetre, en data 8 de febrer de 2011, i al seu expedient tramitat –amb referència 124/S-10/10– arran «(...) la queixa formulada per la senyora M. S. M., per la presumpta irregularitat de l'antena de telefonia mòbil instal·lada a la fàbrica del carrer Indústria, 226», un suggeriment mitjançant el qual es recordava a l'Ajuntament de Badalona la possibilitat que a aquell li assistia per tal d'acordar la suspensió provisional de les activitats de les estacions de telefonia mòbil que operaven sense llicència d'activitat, o sense haver superat el control inicial de l'activitat en la fase de posada en marxa.

De la documentació obrant a l'expedient instruït per la Sindicatura de Greuges de Catalunya es posà de manifest que «(...) **des de l'any 2006 aquella antena estava en funcionament sense disposar de llicència, fins com a mínim el mes d'abril de 2008, data en la qual veu dictar un decret ordenant a Fecsa Endesa el tall de subministrament elèctric a les antenes de telefonia mòbil d'aquella finca com a mesura provisional, mentre no es resolguessin els expedients de llicències. // Per tant, durant un temps aquella antena va estar en situació de clandestinitat, en no tenir atorgada la corresponent llicència d'activitat,**

i no ens heu indicat si es va incoar algun expedient sancionador contra l'esmentada empresa per aquest motiu».

En conseqüència, el Síndic continua recordant el fet que «*El Decret 148/2001, de 29 de maig, d'ordenació ambiental de les instal·lacions de telefonia mòbil i altres instal·lacions de radiocomunicació, disposa a l'article 12 que les instal·lacions fixes de radiocomunicació resten sotmeses als sistemes d'intervenció administrativa en matèria d'urbanisme i de medi ambient, i que la intervenció administrativa en matèria d'urbanisme es regeix per la legislació de règim local i urbanística aplicable. Per la seva banda, el mateix Decret diu que la intervenció administrativa en matèria ambiental es regeix per la Llei 3/1998, de 27 de febrer, de la intervenció integral de l'Administració ambiental. // L'article 53 de la Llei 3/1998, de 27 de febrer, de la intervenció integral de l'Administració ambiental, disposa que, en el cas de les activitats que s'exerceixin sense disposar de la llicència ambiental, l'òrgan competent, si constata el risc d'una afecció greu del medi ambient, la seguretat o la salut de les persones, pot ordenar, en la tramitació del procediment sancionador, la suspensió de l'activitat fins que s'hagi obtingut la llicència corresponent. Els articles 84 i següents del Decret 136/1999, de 18 de maig, de desplegament de la Llei 3/1998, regulen el control inicial de les activitats de l'annex II.2. // En aquest sentit, i encara que no seria d'aplicació al present cas, també es posiciona la Llei 20/2009, de 4 de desembre, de prevenció i control ambiental de les activitats, ja que en el seu article 69.3 determina que s'ha d'aturar el funcionament de l'activitat si no s'ha dut a terme el control inicial un cop finit el període de posada en marxa. // Així mateix, la vostra ordenança municipal reguladora de les activitats i instal·lacions de radiocomunicació, es remet en l'article 41 al fet que les actuacions de control vénen determinades per l'article 84 i següents del Decret 136/1999, i en els corresponents articles de l'Ordenança municipal d'activitats i d'intervenció ambiental de l'Ajuntament de Badalona. // En el cas que ens ocupa, no m'heu informat de si l'empresa ha complert el tràmit de control inicial, o si la instal·lació està en funcionament tot i no haver-se realitzat el control inicial, o si s'ha iniciat un expedient de suspensió de l'activitat. Normalment, el titular de la llicència no pot començar a exercir regularment l'activitat fins que s'hagi dut a terme l'actuació de control inicial. Per aquest motiu, i en el cas que l'activitat estigui en funcionament, us demano que **valoreu la possibilitat d'incoar un expedient de suspensió cautelar de l'activitat fins que el titular de la instal·lació no aporti la documentació acreditativa d'haver realitzat el citat control inicial amb resultat favorable.** // En relació amb totes les activitats amb incidència ambiental és necessari que les administracions exigeixin als seus titulars el compliment de les normes que siguin d'aplicació. Ara bé, no es pot obviar*

que en el cas d'instal·lacions com la que ens ocupa, cal ser especialment curós en l'exigència de les prescripcions que preveu l'ordenament jurídic, sobretot davant la inquietud que manifesten alguns veïns per les possibles afectacions a la seva salut que produeix la citada instal·lació. (...)».

Pertant, el Síndic de Greuges de Catalunya ja ha tingut oportunitat, com a mínim en una ocasió, de recordar a l'Ajuntament de Badalona el fet que, per una banda, ens trobem davant unes activitats en relació amb les quals hem de comportar-nos de forma extremadament curosa, atesa la possibilitat que siguin susceptibles de generar efectes potencialment nocius vers la salut de les persones. D'altra banda, ha recordat igualment la possibilitat que assisteix a l'Administració municipal d'acordar, no només requerir, amb les empreses subministradores d'energia elèctrica que procedeixin a interrompre el subministrament a la instal·lació que no disposa dels permisos vigents per tal d'operar. Aquesta actuació, a la vista dels informes emesos per l'Àrea d'Urbanisme i Territori de l'Ajuntament en dates 25 d'abril i 30 de novembre de 2012, s'havia dut a terme ja a l'expedient tramitat amb referència D508-06, en relació amb les tres antenes de telefonia mòbil instal·lades a la finca del carrer Indústria, núm. 226, i de titularitat respectiva de les mercantils Vodafone España, SL, Retevisión Móvil, SA i Telefónica Móviles España, SA. També apunta la possibilitat que l'ens local procedeixi a acordar la suspensió de l'activitat desenvolupada per l'operadora en tant que no compleixi amb la totalitat dels requisits que la legislació vigent li exigeix per tal de posar-se en marxa.

VI. Conclusions

En resum i, a la vista de les anteriors consideracions legals, cal dir que:

a) Ens trobem davant una activitat que, encara que els diferents estudis i assajos clínics no resultin del tot conclouents, resulta potencialment susceptible de generar diversos efectes

i afectacions nocives en relació amb la salut de les persones motiu pel qual s'ha d'actuar d'acord amb l'anomenat «principi de precaució» (entenent-se com l'enfocament des del punt de vista preventiu que ha de comportar que, fins que no es tingui la plena i absoluta certesa que una activitat determinada genera uns riscos acceptablement baixos per a la població, no pot ser autoritzada) tot establint-se les aquelles precaucions necessàries per tal de minimitzar qualsevol tipus d'incidència sobre la salut dels ciutadans.

b) D'acord amb el plantejament anterior, la legislació vigent en la matèria –en especial el Decret 148/2001, de 29 de maig, d'ordenació ambiental de les instal·lacions de telefonia mòbil i altres instal·lacions de radiocomunicació– sotmet a les antenes de radiocomunicació a un doble control, tant des del punt de vista urbanístic, com des de l'ambiental.

c) Des del punt de vista urbanístic, la instal·lació d'una antena de telefonia mòbil requerirà de l'obtenció prèvia d'una llicència d'obres, de tal forma que la ubicació d'una instal·lació d'aquestes característiques sense l'obtenció prèvia de l'autorització corresponent comportarà –de forma preceptiva i per imperatiu legal– la incoació d'un procediment administratiu –o d'uns quants per separat– adreçat a l'assoliment d'un triple objectiu. En primer lloc, a aconseguir la restauració de la realitat física alterada i de l'ordre jurídic vulnerat. En segon lloc, a dur a terme la determinació dels eventuais danys i perjudicis causats. Per últim, a la imposició de les corresponents sancions. En aquest sentit, per tal d'assolir els anteriors objectius, es podrà fer ús de tots aquells mitjans d'execució forçosa previstos per la legislació urbanística en la matèria i, en especial, de la imposició de multes coercitives reiterades en el temps.

d) Des del punt de vista ambiental, la posada en funcionament d'aquest tipus d'instal·lacions resta sotmesa a la prèvia obtenció de llicència ambiental, així com a la superació favorable del preceptiu control inicial, i dels posteriors i successius controls periòdics. La manca de compliment dels anteriors requisits ha de comportar no tan sols la incoació del corresponent procediment per tal de requerir a la titular de la instal·lació la seva legalització,

sinó també la incoació del procediment sancionador corresponent dintre del qual, quan l'Administració municipal constati el risc que l'activitat desenvolupada de forma clandestina pugui afectar la salut de les persones –constatació aquesta que, tal com hem dit abans, s'ha d'efectuar en aplicació de les consideracions requerides pel «principi de precaució»– es podrà acordar la suspensió de l'activitat fins al moment en què s'obtingui el títol habilitant previ, i se superin els controls ambientals necessaris. Tot plegat sens perjudici que, igualment, es puguin adoptar les mesures cautelars previstes en la legislació vigent, amb esment especial de la possibilitat de dur a terme, igualment, la imposició de multes coercitives reiterades.

e) Les consideracions anteriors no resulten obstacle perquè, tal com s'afirma a les notícies periodístiques publicades, es puguin dur a terme totes les converses que es considerin oportunes amb les diferents companyies operades de telecomunicacions, titulars de les antenes clandestines ubicades al terme municipal. Malgrat això, el fet que s'estiguin duent a terme aquestes converses en cap cas pot suplir, ni evitar, retardar o minvar la incoació dels procediments administratius corresponents per tal de requerir a les interessades el compliment de la legislació urbanística i mediambiental vigent. Aquesta normativa regula de forma molt clara i exhaustiva els requisits necessaris per tal d'instal·lar i posar en funcionament un tipus d'instal·lacions com aquelles sobre les quals versa el present informe. Aquestes converses entre ambdues parts no es poden utilitzar, en cap cas, com a subterfugi per tal de defugir el compliment dels diferents requeriments exigits per la legislació vigent.

f) Tot plegat amb l'afegitó del fet que, en cas d'inactivitat administrativa a l'hora de requerir a les diferents operadores la legalització de les seves instal·lacions, aquells ciutadans que puguin esdevenir afectats per qualsevol tipus d'efecte nociu generat, presumptament, per aquestes instal·lacions restaran legítimitats per tal d'exigir la consegüent responsabilitat patrimonial administrativa derivada de l'incompliment per part de l'Ajuntament de Badalona de la seva obligació *in vigilando*.

VII. Consideracions finals

Per tot l'exposat, de conformitat amb el que preveu l'article 24 del Reglament de la Defensa de la Ciutadania de Badalona, en relació amb el que disposen els articles 7, 28 i 29, així com en aplicació, igualment, del que declara l'article 62.8 del Reglament Orgànic Municipal de l'Ajuntament, en relació amb el que preveuen els articles 62.9 i 62.10, resulta adient recordar als diferents òrgans competents de l'Administració municipal l'obligatorietat d'aplicar, de forma íntegra i sense excepcions, el règim legal vigent regulador dels diferents tipus d'autoritzacions administratives exigibles –tant des del punt de vista urbanístic com des del mediambiental– per tal d'ubicar i posar en funcionament qualsevol tipus d'instal·lació de radiocomunicació dins del terme municipal de Badalona, tot duent a terme igualment la incoació dels procediments sancionadors pertinents en aquells casos en els quals es constati la vulneració de les esmentades previsions legals, així com acordant la suspensió cautelar de l'activitat fins que el titular de qualsevol instal·lació clandestina no en regularitzi la situació, en trobar-nos davant d'una activitat que pot resultar susceptible de generar greus afeccions a la salut de les persones, i a l'empara dels preceptes legals citats en el cos del present escrit, així com de les diferents consideracions que s'hi posen de manifest.

ANNEX 2

2.1. Material gràfic

Reunió de la junta directiva del Fòrum de Síndics, Síndiques, Defensors i Defensores locals de Catalunya (FòrumSD). Lleida

Assemblea general del FòrumSD. Vilafranca del Penedès

Defensa de la ciutadania
Badalona

C/ Francesc Layret, 86-90 1a planta
08911 Badalona
T. 93 389 55 02 · F. 93 389 62 20
A/e: dfciutadania@badalona.cat
www.defensaciutadaniabadalona.cat

Ajuntament de Badalona

